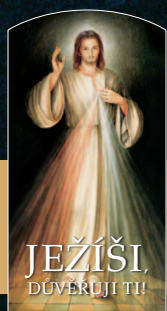


APOŠTOL

BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ



ČASOPIS PRO ŠÍŘENÍ ÚCTY
K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

2024
19. ROČNÍK

1

1967

**„Kristus za nás splatil věčnému Otci dluh Adamův
a svou krví z lásky prolitou zrušil dlužní úpis dávného hříchu.
Ó, jak obdivuhodně se sklání k nám tvá otcovská dobrota!“**



*Drazí přátelé,
ať tato slova z velikonočního chvalozpěvu nás naplní
nadějí a radostí. Kristus za nás zaplatil náš dluh! Spo-
lečně s prvním číslem „Apoštola“, které odevzdáváme
do Vašich rukou, Vám posíláme pozdrav ze Slavkovic
a přání radostných velikonočních svátků. Ať ve Vašem
srdci zůstává obraz milosrdného Otce, který se sklání
nad každým z nás.*

Požehnané, radostné Velikonoce, o. pallotini

APOŠTOL BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

časopis zaměřený na šíření úcty
k Božímu milosrdenství

Vychází čtyřikrát do roka

Vydává:

Společnost katolického apoštolátu – pallotini SAC

Adresa redakce:

Jámy 71, 592 32 Jámy
tel.: 566 502 855, mob.: 774 521 531
e-mail: redakce@apostol.cz

Bankovní spojení:

KB, č.ú.: 35-6219210237/0100

Redakce:

šéfredaktor P. Mgr. Wojciech Zubkowicz SAC
MUDr. Markéta Knobová
Mgr. Malgorzata Śwachová
Ing. Robert Pecha

Úryvky z Deníku sv. Faustyny:

© Zgromadzenie MB Miłosierdzia
Warszawa, Żytia 3/9, Polsko

Foto: Wojciech Zubkowicz, archiv ABM

Grafická úprava/typografie:

Josef Karhan, e-mail: josef@apostol.cz

Cena není stanovena. Redakce a tisk se hradí
z dobrovolných příspěvků na účet vydavatele
(viz bankovní spojení)

Imprimatur:

Církevní schválení

Arcibiskupství pražské č.j. 7908/2005

Za teologický obsah odpovídá
P. W. Zubkowicz SAC

MKČR E 16 339 • ISSN: 1801-5840

OBSAH

Úryvek z homilie papeže Františka	3
P. Jaroslav Brož:	
Zvěst od hrobu: Ježíš žije, Bůh žije	4
Bůh je mrtev. Nic není dovoleno	6
Ukázka z knihy: Angelo Scarano	
Nové srdce, nový život	10
Rozhovor: Mons. Tadeáš Wojda, SAC	12
Úvahy / zamyšlení	18
Výročí 15 let působení pallotiniů u kostela Božího milosrdenství ve Slavkovicích	20
Poslání a spiritualita sestry Faustyny:	
První obraz milosrdného Ježíše	22
Korunka s radiem Proglas	27
Budete mými svědky:	
Blahoslavený P. Richard Henkes, SAC	28
Budete mými svědky:	
Josef Engling, SAC	31
Na apoštolských cestách:	
Pouť k třicetinám diecéze	34
Knihna milosrdenství – 15 let	36
Pozvánky:	
pěší pouť 2024 / svátek BM	37
Nakladatelství Paulínky	38
Informace	39



Činím se bližním já?

V evangeliu, které jsme slyšeli, učitel Zákona, ačkoli oslovuje Ježíše a říká mu „Mistře“, se od něj nechce nechat poučit, ale „vyzkoušet ho“. Ještě větší faleš však vyplývá z jeho otázky: „Co mám dělat, abych zdědil věčný život?“ (Lk 10,25). Dělat, abych zdědil, dělat, abych měl: zde se jedná o pokřivenou religiozitu, založenou na vlastnictví místo na daru, kde Bůh je prostředkem k získání toho, co chci, nikoli cílem, který má být milován celým srdcem. Ježíš je však trpělivý a vyzývá onoho učitele, aby našel odpověď v Zákoně, jehož byl znalcem a který předepisuje: „Miluj Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší, celou svou silou a celou svou myslí a svého bližního jako sebe samého“ (Lk 10,27).

Pak se muž, „chtěje se ospravedlnit“, ptá podruhé: „A kdo je můj bližní?“ (Lk 10,29). Jestliže první otázka hrozila redukcí Boha na své „já“, tato se snaží rozdělit: rozdělit lidi na ty, které člověk musí milovat, a na ty, které

může ignorovat. A rozdělování nikdy nepochází od Boha: je to ďábel, je to rozdělovatel. Ježíš však neodpovídá teorií, nýbrž podobstvím o milosrdném Samaritánovi, konkrétním příběhem, který navíc zpochybňuje i nás. Protože, drazí bratři a sestry, právě kněz a levita se chovají špatně, lhostejně, když upřednostňují hájení svých náboženských tradic před potřebami těch, kdo trpí. Naopak je to heretik, Samaritán, který dává slovu „bližní“ smysl, protože se sám činí bližním: cítí soucit, přistupuje a laskavě se sklání nad ranami onoho bratra; pečuje o něj bez ohledu na jeho minulost a chyby a slouží mu celou svou bytostí (srov. Lk 10,33-35). Z toho Ježíš usuzuje, že správná otázka nezní „Kdo je můj bližní?“, ale „Činím se bližním já?“.

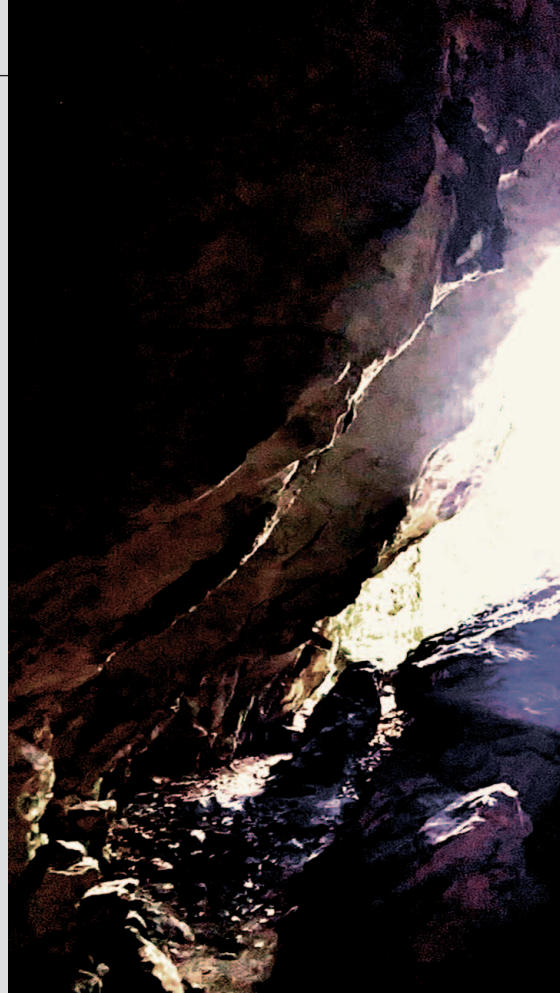
Úryvek homilie papeže Františka
ze svátku obrácení sv. Pavla, 25. 1. 2024.
Převzato z: www.vaticannews.va

ZVĚST OD HROBU:

JEŽÍŠ ŽIJE,
BŮH ŽIJE

Velikonoční svátky stejně jako každá křesťanská neděle zpřítomňují základ a důvod naší křesťanské víry. Ta má pozoruhodně počátek u Ježíšova hrobu. Je to sice hrob prázdný, ale stále je to hrob. Jako by Bůh měl zálibu v paradoxech, v ostrých kontrastech, kterými na nás naléhá, když už jsme otupělí k jemnějším slovům či znamením. A tak ve smutné náladě učedníků jdoucích pryč z Jeruzaléma, kteří veškerou naději nechali za svými zády, zaznívá prosté konstatování o ženách, které u hrobu měly vidění andělů. „A ti prý říkali, že on – Ježíš – žije“ (Lk 24,23). Trvalo ještě celý den, aby se zklamání učedníci pod vedením zmrtvýchvstalého Krista dobrali k takovému osvětlení srdce, že večer poběží plní nové energie zpět do Jeruzaléma. Tam shromážděným učedníkům – nyní už s přesvědčivou, nadšenou vírou – dosvědčují, že se setkali s živým Pánem. Jestliže Ježíš, který byl zabit, nyní žije, je to důkaz toho, že Bůh je živý. To je základní argument křesťanské víry.

Pak se ale ptáme, proč mnoho lidí o Bohu pochybuje, nedokáže si představit ani jeho existenci nebo se přemýšlení o něm vyhýbá. Církev v úvodních odstavcích katechismu prohlašuje, že člověk je schopný dojít k poznání Boha – latinsky *homo capax Dei*. Podle učení Prvního vatikánského koncilu (1869–70) je v kapacitě lidského rozumu dojít k poznání Boha. Navíc, jak potvrzuje Druhý vatikánský koncil, mohou i nekřes-



tané životem podle Božího zákona poznávaného ve svém svědomí dojít spásy: „Božská prozřetelnost neodpírá pomoc nutnou ke spásě těm, kteří bez vlastní viny ještě nedošli k výslovnému uznání Boha, ale snaží se, ne bez Boží milosti, o dobrý život“ (*Lumen gentium*, 16). Často ovšem podle slov koncilu nepřítel klade na této cestě k dobrému životu překážky, když lidé „oklamání Zlým upadli do pošetilých myšlenek, zaměnili Boží pravdu za lež a sloužili raději tvorům než Stvořiteli (srov. Řím 1,21 a 25), anebo žijí a umírají na tomto světě bez Boha a jsou vydáni napospas meznímu zoufalství“ (*Lumen gentium* 16). Z této souvislosti



a z výkladu svatého Pavla v 1. kapitole listu Římanům je zřejmé, že za tento neblahý stav lidé nesou odpovědnost. Působení Zlého je nezbavuje základní rozlišovací schopnosti k tomu, aby dospěli poznání Boha a jeho zákona a k rozhodnutí se pro cestu dobra. A tak si klademe otázku, co je dnes překážkou poznání a uznání Boha. Tyto dva kroky jdou spolu: poznat a uznat. K „jasnému“ poznání Boha může člověk dojít „světlem rozumu z toho, co (Bůh) stvořil“ (Řím 1,20). K tomu lze ve světle koncilních slov dodat, že ani Zlý nemůže člověku zamezit používat rozum na cestě poznání Boha. „Proto je nelze omluvit“ (Řím 1,20). Poznání Boha ale vždy

člověka zavazuje. Jemně, ale nevyhnutelně naléhá na jeho vůli. Toho, který je poznáván jako pramen a důvod bytí všeho, nelze pozorovat jen jako předmět svého intelektuálního rozptýlení nebo širšího kulturního rozhledu. Spolu se všemi ostatními tvory mám v něm původ i já sám. To nelze přejít lhostejně, jako nemohu přejít bez zájmu a bez zaujatého postoje svého otce a matku. Oni nejsou abstraktní lidé. Díky nim jsem na světě, díky jejich setkání existuji jako člověk. Mnohem víc to platí o mém postoji k Bohu. Proto svatý Pavel považuje za lidské osudové selhání, když po poznání Boha ho někdo „nectí a neprojevuje mu vděčnost“ (srov. Řím 1,22), to znamená že z jeho existence nevyvodí pro svůj život dostatečné důsledky. Neuznáním Boha, jeho ignorováním, jako by prakticky nebyl, ho člověk vlastně „zabíjí“. Teologie „smrti Boha“, mající původ v myšlení Friedricha Nietzscheho, ovšem zůstává pouze v mysli svých vyznavačů. Nemůže popřít skutečnost Boha samého. Vlastně ne tak úplně. Myšlení o „mrtvém Bohu“ vrhá člověka nejen do „převrácených názorů“ (Řím 1,28). Potemnělé „tužby jeho srdce“ dopadají i na používání těla proti záměru Stvořitele: tělesné setkávání už nevede k předávání daru života, ale zůstává zvrácené sterilní, neplodné (srov. Řím 1,24-27). A s tím jde ruku v ruce také zbožštění toho, co Bůh není: „stali se blázny, když zaměnili vznešeného, nesmrtelného Boha za pouhé vyobrazení smrtelného člověka, ptáků, čtvernožců a plazů“ (Řím 1,22-23).

V takovém světě je třeba křesťanské misie. Zvěst o Kristu, který žije, je světlem, které vnáší jasnost do odvěkého poblouznění padlého lidstva. Je to světlo, které žádá temnota Satana nepohltila a nepohltil (srov. Jan 1,5). Toto světlo působí, že naše víra, a tím naše existence a náš život nejsou marné.

P. Jaroslav Brož ■

„Bůh je mrtev, nic není dovoleno“ je titul knihy obsahující eseje filozofky Terezy Matějčkové, které v letech 2022 a 2023 psala pro týdeník „Echo“. Není to ale chyba? Neměl by titul znít: „Bůh je mrtev, vše je dovoleno“? Titul knihy záměrně nabourává mýtus, že Bůh je nepřítelem lidské svobody. Ukazuje, že je to přesně naopak. Bůh nejen že není nepřítelem svobody, ale je jejím základem a garantem. Kdo odstraňuje Boha ze života, dříve nebo později se ocitne ve světě, kde „nic není dovoleno“.



ČLOVĚK – BYTOST HLEDAJÍCÍ ŽIVÉHO BOHA

Tereza Matějčková se ve své knize věnuje také Evropě a proměnám v lidech a společnosti, které dnes Evropu tvoří. Titulní téma vychází z knihy Chantal Delsolové „Konec křesťanstva“, kterou Tereza Matějčková popisuje. Chantal Delsolové je 73 let a sama je křesťankou. S manželem vychovala šest dětí včetně jednoho adoptovaného, laoského původu. Chantal, i když je křes-

ťanka, je přesvědčená, že v současné době se „končí a účtuje s křesťanskou kulturou“, nicméně „nelká nad pádem do nihilismu“, protože nevěří, že u člověka existuje bezhodnotovost.

„Tezí knihy „Konec křesťanství“ je“ – píše Matějčková – „že západ žil po dobu takřka dvou tisíciletí z křesťanského vyprávění, poslední půl století však spřádá příběhy podle pohanských vzorů. Obzvlášť příznačná je podle Delsolové míra, v níž se naše kultura zbavila přesahu typického pro křes-

tanství. Tím se ocitáme ve světě, který je skrz-naskrz konečný i definitivní. Pohan – a podle Delsolové i současný člověk – považuje veškerý svět za svůj jediný domov, naopak křesťan v něm spatřuje provizorní příbytek. Není-li pro křesťana tento svět definitivním, může se svým životem experimentovat, víc si troufat. Existuje-li Bůh, je toho dovoleno víc, protože společnost a její kontrolní mechanismy nejsou tou nejzazší mocí. Dobře to ilustrují světi. Ti nejsou žádní svatouškové, ale lidé, kteří šli ve svém životě na hranu možného, anebo se zcela protivili dobové normě a morálce. Vždyť o co jde? Člověk přinejhorším ztratí pozemský život. To činilo křesťanskou kulturu otevřenou výjimečnosti a hierarchičnosti. Naopak demokracie, ale i záliba v pozemských statcích jsou spjaté s pohanskými společnostmi. Ostatně i na pohanských bozích se obdivovala jejich krása, mládí, fyzická síla – vše, s čím se setkáváme i v současné kultuře.“

Svoboda se také projevuje v plastickém přístupu k životu. „Delsolová má za to“ – píše Matějčková – „že jsme členitost života, tak jak ji podávají biblické příběhy, pohansky zploštili. Výsledkem je, že známe jen dobro a zlo. Odsudky, které bývají s těmito kategoriemi spjaté, nepřipisuje křesťanství, ale manicheismu. O tom, že křesťanství spíší pozastavuje moralizování, svědčí Ježíšův sklon družít se s hříšníky, ale třeba i takzvaná amorální podobenství, v nichž boží syn chválí paradoxně ty, kteří by si podle tradiční morálky zasluhovali odsouzení. Jinými slovy, morálka, která se osamostatnila od členitého terénu života, není chvályhodná, ale spíš něco, před čím je třeba varovat. Nekřesťanský je také podle Delsolové náš vztah k moci. Ta je nám typicky trapná. Privilegovaní jako by volali po vlastním sesazení a „ctnostné“ shazování sebe sama se v západních společnostech těší zvláštní oblibě. I to svědčí o odvratu od křesťanského světónázoru. Ježíš sice trpěl,

ale jako oběť se nechoval. Svým životem navíc proměnil chod dějin, což také nesvědčí o bezmoci. Kultura, která si jeho příběh bere za vzor, ví, že cílem není vzdát se moci, ale přijmout ji – a nedopustit, aby nás zkazila.“

Silou křesťanství byla a stále je odpověď na hledání člověka. Člověk totiž je stále bytostí hledající, někdy chybuje a hledá na nesprávném místě, ale stále a neúnavně hledá. Odpověď, kterou přináší křesťanství, se nabízí stále. Ale ne v každé době je člověk schopen – i při celém svém snažení a hledání – tuto odpověď vstřebat.

V roce 2010 navštívil papež Benedikt XVI. poutní místo v Santiagu de Compostela. Do Santiaga vede tradičně dvanáct poutních cest napříč Evropou. Po těchto cestách se pěšky vydají na pouť lidé, kteří chtějí zažít něco jiného, než co obvykle nabízí dnes známý způsob života. V roce 1970 přišlo dle statistik do Santiaga 78 poutníků. Poté počet poutníků stoupal, až v roce 2006 překonal 100 000. V roce 2019 to bylo už přes 347 000 a v roce 2022 více než 437 000. Je to důkazem, že je člověk bytostí hledající, která čím více to, co hledá, nenachází ve světě a způsobu života, ve kterém žije, tím více je „odsouzená“ k hledání.

Když byl papež Benedikt XVI. v Santiagu, řekl: „Mnozí poutníci přicházejí do Santiaga de Compostela, aby objali apoštola Jakuba. Únava z putování, rozmanitost krajiny a setkání s lidmi různých národností je otevírají vůči tomu nehlubšímu a společnému, co nás spojuje s lidmi, tj. hledajícími bytostmi, které potřebují pravdu a krásu, zkušenost s milostí, láskou a pokojem, odpuštěním a vykoupením. A v hloubi všech těchto lidí zní



Chantal Delsolová

přítomnost Boha a působení Ducha Svatého. Ano, každý člověk, který se ztiší a zaujme odstup od svých přání, žádostí a bezprostředních záležitostí a který se modlí, je osvícen Bohem, aby ho potkal a rozpoznal v Kristu. Kdo se vydá na pouť do Santiaga, činí tak v podstatě především proto, aby se setkal s Bohem, který vyzařuje z výsosti Krista, přijímá ho a žehná mu při vstupu do Bran slávy. Jako posel evangelia, které Petr i Jakub podepsali vlastní krví, bych odtud rád pohlédl na celou Evropu, která chodívala na pouť do Compostely. Jaké jsou její největší potřeby, obavy a naděje? Co je specifický a základní přínos církve této Evropy, která v posledním půlstoletí prošla cestou nových změn a projektů? Její přínos se soustředí na tuto prostotu a rozhodující skutečnost: Bůh existuje, a právě On nám dal život. Pouze On je absolutní, věrná a neměnná láska, nekonečný cíl, který vyzařuje z každého dobra, pravdy a podivuhodných krás tohoto světa; podivuhodných, ale pro srdce člověka nepostačujících. Svatá Terezie od Ježíše to dobře pochopila, když řekla: „Stačí pouze Bůh.“ Tragédií je, že se v Evropě zejména během 19. století ujalo a rozšířilo přesvědčení, že Bůh je protivníkem člověka a nepřitelem jeho svobody. To mělo zastínit pravou biblickou víru v Boha, který poslal na svět svého Syna Ježíše Krista, aby nikdo nezahynul a všichni měli život věčný (srov. Jan 3,16). V souvislosti s pohanstvím, podle něhož Bůh člověku závidí a pohrdá jím, svatopisec neochvějně uvádí: jak by mohl Bůh všechno stvořit, kdyby to nemiloval, On, který ve své nekonečné plnosti nic nepotřebuje? (srov. Moudr 11, 24-26). Jak by se mohl zjevit lidem, kdyby je nechtěl chránit? Bůh je počátkem našeho bytí a základem i vrcholem naší svobody, nikoli jejím protivníkem. Jak by si smrtelný člověk mohl zakládat sám na sobě a jak by se hříšník mohl smířit se sebou samým? Jak je možné, že nastalo

veřejné mlčení o první a podstatné realitě lidského života? Jak může být to, co je v něm nejvíce rozhodující, uzamčeno pouze do nitra nebo odsunuto do přítomnosti? My lidé nemůžeme žít ve tmě a nevidět světlo slunce. Jak je potom možné, že se upírá Bohu – slunci inteligence, moci vůle a magnetu našich srdcí – právo předkládat toto světlo, které rozhání každou temnotu? Proto je nezbytné, aby se Bůh opět vrátil a radostně zazníval pod nebesy Evropy; aby toto posvátné slovo nikdy nebylo hlášáno nadarmo; aby nebylo znetvořováno a nesloužilo účelům, které mu nejsou vlastní. Je třeba, aby bylo vyslovováno posvátně. Je nezbytné, abychom je tak vnímali v každodenním životě, v pracovním tichu, v bratrské lásce a těžkotech, které s sebou nese čas. Evropa se musí otevřít Bohu, vyjít mu vstříc beze strachu, přičinit se s jeho milostí o onu důstojnost člověka, kterou objevily ty nejlepší tradice: kromě biblické, jež je v tomto ohledu zásadní, také klasická, středověká i moderní, z níž se zrodily velká filozofická, literární, kulturní a sociální díla Evropy. Tento Bůh a tento člověk se konkrétně a historicky zjeví v Kristu.“

V závěru své homilie Benedikt XVI. řekl: „Dovolte mi, aby odtud hlásal slávu člověka, vnímal, že je ohrožena jeho důstojnost, když je zbavován svých hodnot a původního bohatství, když jsou ti nejslabší a nejchudší odsouváni na okraj společnosti či na smrt. Nelze se klanět Bohu a nechránit člověka, jeho dítě. Nelze sloužit člověku a neptat se, kdo je jeho Otec, a nedávat na tuto otázku odpověď. Evropa přírodních věd a technologií, Evropa civilizace a kultury musí být zároveň Evropou otevřenou pro transcendentno a bratrství s ostatními kontinenty, pro živého a pravého Boha, počínaje živým a pravým člověkem. Toto chce církev přinášet Evropě: pečovat o Boha a starat se o člověka, přitom vycházet z porozumění, které nám o nich nabízí Ježíš Kristus.“

Není však to, k čemu papež Benedikt XVI. v roce 2010 vyzýval, naivním přáním? V kontextu knihy Chantal Delsolové, která vyšla v roce 2023, nezdá se výzva, aby se „Evropa otevřela Bohu“ už trochu neaktuální? Není už na to pozdě?

SÍLA ŽIVOTA

Začátkem ledna 2024 ve Francii vyšla kniha pod pseudonymem Julie Grand „Jeho život místo mého“, ve které autorka popisuje, jak se ocitla jako rukojmí během teroristického útoku a jak byla zachráněna. Zachránil ji 45letý Arnaud Beltrame, podplukovník, četník. K útoku došlo 23. března 2018 v jižní Francii ve městech Carcassonne a Trèbes. Útok popisuje také servis www.cirkev.cz takto: „V Carcassonne pětadvacetiletý Redouane Lakdim francouzsko-marockého původu střelil dva cestující v automobilu, čímž zabil spolucestujícího a vážně zranil řidiče. Automobil poté unesl. Následně zahájil palbu na čtyři běžící policisty, jednoho přitom zranil. Lakdim jel do nedalekého Trèbesu, kde zaútočil na supermarket Système U, kde zabil dva civilisty, další zranil a unesl minimálně jednoho rukojmího. Přísahal věrnost Islámskému státu a požadoval propuštění Salaha Abdeslama, islamisty obviněného z účasti na teroristických útocích v Paříži z listopadu 2015. Četník Arnaud Beltrame se nabídl, že se vymění za ženu, kterou Lakdim držel jako rukojmí. Lakdim souhlasil. Po třech hodinách ale Lakdim Beltrameho zranil a ten na následky zranění později zemřel.“

Arnaud Beltrame byl věřící katolík. Sice se narodil do katolické rodiny, ta ale byla úplně laicizovaná. Arnaud však prožil obrácení a rozhodl se změnit svůj život. Měl rád francouzské dějiny a po svém obrácení objevil křesťanské kořeny Francie.

O Arnaudovi podává svědectví otec Jean-Baptiste, který byl duchovním vůdcem



Arnaud Beltrame

Beltrama a připravoval jej na svátost manželství. Arnaud Beltrame měl totiž se svou manželkou Marielle civilní sňatek. Chtěli však uzavřít svátost manželství v kostele a slavnost byla plánovaná na 9. června. „Zdá se mi“

– vzpomíná otec Jean-Baptiste – „že jedině víra Arnauda může vysvětlit šílenství této oběti, kterou dnes všichni obdivují. On chápal, že je to tak, jak řekl Ježíš, že nikdo nemá větší lásku než ten, kdo za své bližní položí svůj život (srov. J 15,3). Věděl, že i když jeho život patřil Marielle, patřil také Bohu, Francii a všem jeho bratrům ohroženým smrtí. Věřím, že jenom křesťanská víra, oživená láskou, mohla podnítit k podstoupení tak velké oběti.“

Julii Grand bylo ve chvíli atentátu 40 let, měla manžela a dceru. Byla vyučená inženýrka, ale poté co přišla o práci, byla zaměstnaná v hypermarketu na pokladně. Byla ateistka a na věřící se dívala spíš s povzdechem a povýšeností. Ale ten okamžik, kdy jeden z těch křesťanů, kterými pohrdala, nabídl svůj život místo jejího života, zbořil její sebejistotu a do hloubi duše ji šokoval. Obraz světa, který v sobě nosila, nevydržel okamžik opravdové zkoušky a zřítíl se. Její knížka je svědectvím cesty a přemýšlení, které ji dovedly k víře a svěření svého osudu Kristu. Ve chvíli, kdy cítila nůž na krku a hlavě pistole u hlavy, byla přesvědčená, že zemře. Arnaud vše změnil, protože neměl vztah jen k pozemskému životu a světu, ale především ke Kristu.

Bůh určitě není mrtvý pro všechny. A pokud jsme svědky „konce křesťanství“, mění se spíš podoba světa, který známe (srov. 1Kor 7,31).

-red-

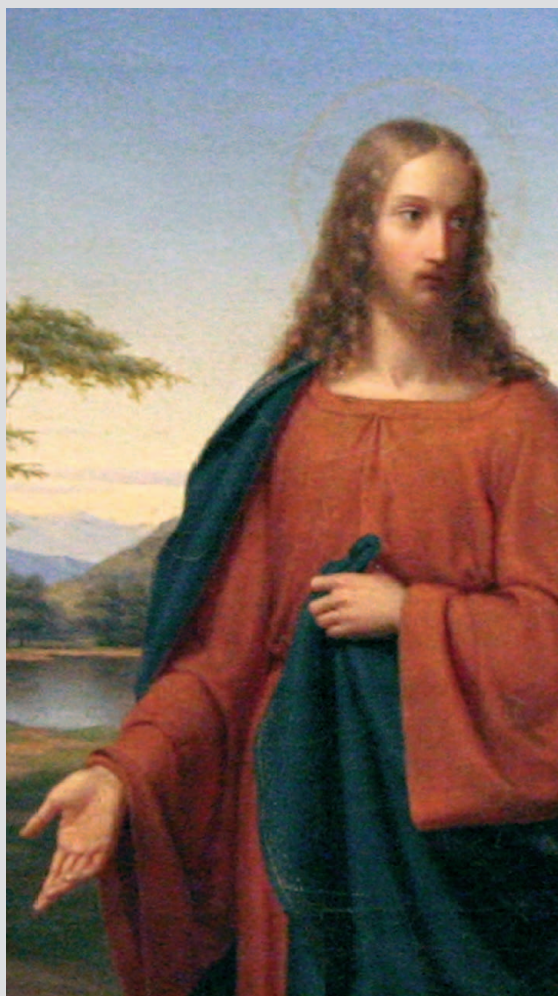
Angelo Scarano

Nové srdce, nový život

Učedníci z Emauz

(Lk 24, 13-35)

Ještě ten den (první po sobotě) se ubírali dva z učedníků do vesnice zvané Emauzy, která je vzdálena od Jeruzaléma šedesát honů. Hovořili spolu o tom všem, co se stalo. Jak tak hovořili a uvažovali, přiblížil se k nim sám Ježíš a připojil se k nim. Ale jako by jim cosi zadržovalo oči, takže ho nepoznali. Zeptal se jich: „O čem to cestou spolu rozmlouváte?“ Zastavili se celí smutní. Jeden z nich – jmenoval se Kleofáš – mu odpověděl: „Ty jsi snad jediný, kdo se zdržuje v Jeruzalémě a neví, co se tam tyto dny stalo!“ Zeptal se jich: „A co se stalo?“ Odpověděli mu: „Jak Ježíše z Nazareta, který byl prorok, mocný činem i slovem před Bohem i přede vším lidem, naši velekněží a přední mužové odsoudili k smrti a ukřižovali. My však jsme doufali, že on je ten, který má vysvobodit Izraele. A k tomu všemu je to dnes třetí den, co se to stalo. Některé naše ženy nás sice rozrušily: Byly časně ráno u hrobu, nenalezly jeho tělo, přišly a tvrdily, že měly i vidění andělů a ti prý říkali, že on žije. Někteří z našich lidí odešli k hrobu a shledali, že je to tak, jak ženy říkaly, jeho však neviděli.“ A on jim řekl: „Jak jste nechápaví a váhaví uvěřit tomu všemu, co mluvili proroci! Což to všechno nemusel Mesiáš vytrpět, a tak vejít do své slávy?“ Potom začal od Mojžíše, probral dále všechny proroky a vykládal jim, co se ve všech částech Písma na něj vztahuje. Tak došli k vesnici, kam měli namířeno, a on dělal, jako by chtěl jít dál. Ale oni na něho naléhali: „Zůstaň s námi, neboť se připozdívá a den se už nachevil.“ Vešel tedy dovnitř, aby zůstal s nimi. Když byl s nimi u stolu, vzal chléb, pronesl nad ním



požehnání, rozlámal ho a podával jim. Vtom se jim otevřely oči a poznali ho. On jim však zmizel. Tu si mezi sebou řekli: „Což nám nehořelo srdce, když k nám na cestě mluvil a odhaloval smysl Písma?“ Ještě tu hodinu se vydali na cestu a vrátili se do Jeruzaléma. Tam našli pohromadě jedenáct apoštolů a jejich druhy. Ti řekli: „Pán skutečně vstal a zjevil se Šimonovi.“ Oni sami pak vypravovali, co se jim přihodilo na cestě a jak ho poznali při lámání chleba.



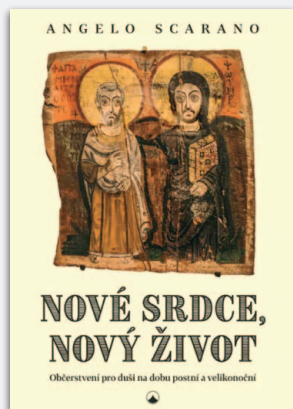
Franz Ittenbach,
Cesta do Emauz

Cesta emauzských učedníků může být rozdělena do čtyř etap. V první etapě (v. 13-18) spolu hovoří o velikonočních událostech a jsou „celí smutní“. Je to obraz krize víry. V druhé fázi (v. 19-24) je velikonoční poselství hlášáno učedníky, kteří jsou skoro nevěříci. V třetí etapě „poutník“ (Vzkříšený dosud nepoznaný) uvádí do hloubky Písma, a tím do hlubšího vhledu do svého tajemství. Po jeho výkladu se mysl učedníků začíná upokojoval, avšak není to ještě víra.

Konečně tito učedníci prožijí osobní společenství s Kristem „při lámání chleba“ (tj. slavení eucharistie). A právě tehdy, když jej konečně poznají, jim mizí z očí, protože ho už vidí očima srdce. Takového setkání vyústí v čin (v. 33) a ve sdílení duchovní zkušenosti (v. 34n). Tím je víra ve Vzkříšeného dovezena ke zralosti.

K praxi

Velikonoce jako nový životní styl tě mohou podnítit, abys tuto chvíli reflexe prožil novým způsobem: napodobil emauzské učedníky tím, že se vydáš na procházku, při které nebudeš sám. Své srdce vylej před věrným poutníkem a přítelem: můžeš mu vyprávět o všem, čím žiješ. A pak se zastav, popros ho o jeho slovo. Třeba ho objevíš po otevření Písma, anebo ti něco vytane na mysli. Anebo jeho slovo „přijde“ později.



Úryvek z knihy Angela Scarana
„Nové srdce, nový život“.

Vydalo Karmelitánské nakladatelství
v roce 2024. 312 stran, formát: 14,8x21cm,
brožovaná. Knihu si můžete objednat
na www.megaknihy.cz, nebo na tel.
222 703 143, za cenu 270 Kč.



ROZHOVOR S MONS. TADEÁŠEM WOJDOU, SAC,
DIECÉZNÍM BISKUPEM V GDAŃSKU

■ *Oportet praedicari Evangelium* („Evangelium se musí kázat“) – to jsou slova, která jste, otče arcibiskupe, umístil ve svém znaku a která nám připomínají Kristovo přání, aby byla hlášána radostná zvěst. S touto touhou v srdci přišel z Čech do Polska svatý Vojtěch. Hodně se mluví o evangelizaci, ale je třeba si nejprve položit otázku, čím je pro nás evangelium. Proto se zeptám, čím je pro vás, otče arcibiskupe, evangelium?

Evangelium je živým slovem Božím. Ono nikdy neumírá, je stále živé, aktuální. Třebaže bylo vysloveno před staletími, nadále skrze ně hovoří Bůh. Zamilovat si evangelium se

nedá jinak, než je „požívat“. Je jako dobrý chléb, který vzbuzuje chuť a touhu se jím krmit. Není ničím jiným než životem Ježíše Krista, který přišel k nám, aby nám zjevil pravou tvář Boha. Toho Boha, který není vzdálený, ale blízký, který si nás neoškliví pro naše slabosti a hříchy, ale miluje nás k zbláznění. Když se tedy sytíme evangeliem, objevujeme v něm stále nové věci. Jednou je světlem ve chvílích temnoty a pochybností, podruhé je ukazatelem na klikatých cestách a ještě jindy je posilou v těžkostech či výzvách. Když čtu evangelium, kladu si otázku, jaké má pro mě dnes poselství a – ke svému velkému úžasu – vždy v něm nalézám něco nového, co mě povzbuzuje a formuje.

■ Jakým způsobem máme v sobě rozněcovat touhu hlásat evangelium?

Moc se mi líbí, co na toto téma řekl papež František v *Evangelii gaudium*. Říká, že evangelium skrývá v sobě radost. Jestliže se jím sytíme, naplňuje náš život radostí a stává se misijní radostí. Příkladem jsou učedníci, kteří se vrátili z misie plní radosti (srv. Lk 10,17). I sám Ježíš jása v Duchu Svatém a velebí Otce, který se zjevil chudým a maličkým (srv. Lk 10,21). Tutéž radost zakoušejí ti, kdo slyší – „každý ve své vlastní řeči“ (srv. Sk 2,6) – apoštoly promlouvající o Letnicích (srv. EG 21).

Svatý otec dále hovoří o tom, že už v samotném Písmu se neustále objevuje dynamika „vyjítí“, jakou Bůh touží vzbudit ve věřících. Každý, kdo přijal do svého srdce Boží slovo, pocítil potřebu vydat se na cestu, aby se o Boha dělil s druhými. Abraham se vydal do nové země (srv. Gn 2,4). Mojžíš se vrátil do Egypta a vyprovodil lid do zaslíbené země (srv. Ex 3,17). Jeremiáš jde, kamkoli ho Bůh posílá (srv. Jer 1,7). Apoštolové po obdržení Ducha Svatého na Letnice se dělí s druhými o radostnou zvěst (srv. EG 21).

A konečně, skrze evangelium zakoušíme pravdu a dobro, které samy o sobě směřují k „expanzi“. Dělit se o dobro – to způsobuje, že se ono upevňuje a rozvíjí. A tak jestliže někdo touží žít důstojně a v plnosti, nemá jinou cestu, než mít úctu k bližnímu a hledat jeho dobro. Z tohoto vychází působivé výpovědi sv. Pavla: „Láska Kristova nás vybízí“ (2Kor 5,14). „Běda mi, kdybych nehlásal evangelium!“ (1Kor 9,16) (srv. EG 21).

Stačí tedy otevřít se evangeliu a začít se jím živit – a touha hlásat evangelium se sama zrodí v našem srdci.

■ Evangelium spojuje osoby i národy. Pěkným příkladem takového propo-

jení Čech a Polska je osoba svatého Vojtěcha. Gdaňská arcidiecéze se připravuje ke slavnostem stého výročí svého vzniku právě na přímluvu svého patrona, sv. Vojtěcha. Putování ostatků tohoto světce – jak čteme na stránkách o jubileu – má připomenout potřebu hlásat evangelium tady a teď. Jakým způsobem se však má dnes účinně hlásat evangelium? A co to znamená „účinně“? Někteří autoři v životopise poukazují na to, že z lidského hlediska sv. Vojtěch prohrál, protože zahynul...

Nemůžeme chápat hlásání evangelia čistě lidsky, jako v byznyse. Splnil jsem úkol – dostanu odměnu. Evangelium je setbou slova Božího. To rozsévání začíná svědectvím mého života, tím, jak jsem otevřený vůči druhým a jak jim projevuji milosrdenství. Jestliže to, co dělám, je autentické a v naprosté shodě s evangeliem a s tím, co hlásám, stávám se pravou setbou. Je to jako v podobenství: moje svědectví jako zrno padá na okraj cesty, na kamenitou půdu, do trní – a zdá se, že nepřináší plody. A my bychom chtěli, aby padlo na dobrou půdu! Avšak nesmíme zapomínat, že je to Pán, kdo působí, že naše svědectví zapadne do úrodné půdy, vzejde a vydá plody. Někdy je třeba času a především Božího deště, který umožní, že semeno vzklíčí. Svatý Vojtěch je toho příkladem. Mnoho se namáhal. Ale mnohým, a možná, že i jemu samému, se zdálo, že jeho služba nepřináší očekávaný výsledek. Vojtěchova cesta byla nelehká, plná překážek a potíží. Až po čase vidíme, jak plodný byl coby rozsévav evangelia. V Gdaňsku, při stoletém výročí vzniku naší diecéze, si chceme připomenout jeho misijní zápal, povzbudit se jeho vírou, hledat u něj posilu v hlásání evangelia v kontextu současného světa. A dlužno říci, že

Primiční mše sv. – 1983



putování ostatků vyvolává veliký zájem! Věřící i hledající ochotně přicházejí, aby se s ním setkali.

■ Přes sedmadvacet let jste působil v Kongregaci pro evangelizaci národů. Jistě jste, otče arcibiskupe, získal širší pohled na misijní činnost a rozvoj církve ve světě. Dnes se setkáváme s názorem, že církev v Evropě „umírá“. Je zřetelný proces sekularizace, který má mnoho příčin a kterému lidé podléhají z mnoha důvodů. Je to něco výjimečného? Je to znamení konce světa? Či jedna etapa v dějinách církve, která nás vyzývá, abychom se nenechali znechutit, ale odvážně objevili svou identitu učedníků, které Pán posílá tam, kam touží přijít sám?

Ano, když se díváme na „starý kontinent“, nabýváme dojmu, že církev v něm umírá. Stále méně lidí přijímá svátosti, neúčastní se eucharistie ani katecheze, nerozvíjí svou spiritualitu. Má to spoustu

příčin: absenci předávání víry v rodinách, nedostatek evangelizačního nadšení u věřících, materialismus, prospěchářství, blahobyt, zesvětštění, skandály v církvi a jiné. Je to smutný pohled, ale není to konec světa! Kardinál Ratzinger kdysi řekl, že v budoucnu nebudou v kostele masy, ale malé skupiny hluboce věřících a poctivě praktikujících. Něco z toho už pozorujeme. Historie také dosvědčuje, že tam, kde byli autentičtí křesťané, se časem začala rozvíjet církev. Myslím na to rovněž v perspektivě slov sv. Jana Pavla II., který se v *Redemptoris Missio* zmiňuje o „jaru křesťanství“ (srv. RM 2). Často si kladu otázku, co tím papež míní. Abychom nepropadali pesimismu, podívejme se na Afriku i některé země v Asii – a uvidíme, že se tam církev rozvíjí dynamicky. Celkově počet křesťanů ve světě roste rok od roku. Avšak nejde o kvantitu, ale o kvalitu. Je třeba více přesvědčení ve víře a odvážnějšího svědectví věřících. Bůh nás přece posílá, abychom byli apoštoly v dnešním světě.

■ Můžeme pozorovat, že přes 90 % evangelia se odehrává ve světě, mezi – často kontroverzními – lidmi. Někteří z nich jsou vnímáni jako hříšníci, od nichž by asi nikdo už neočekával změnu. Ale oni nás často zaskočí: Zacheus se obrací, Matouš opouští peníze a následuje Krista. Zdá se, že Pán Ježíš nás učí, že nejprve musí být milosrdenství a teprve až ze setkání s Milosrdenstvím se rodí spravedlnost. Svátý Jan Pavel II. mluvil o představitelích milosrdenství, svátý Vincenc Pallotti přímo volal po milosrdenství. Překvapilo vás někdy Boží milosrdenství?

Boží milosrdenství je jedním z největších Božích darů. Dovoluje nám myslet s nadějí na konečné setkání s Bohem. Způsobuje, že Pán Bůh se na nás dívá s velikou láskou a odpouští nám všechny hříchy a slabosti. Brání a chrání nás před zlem. Milosrdenství zakoušíme pokaždé, když přistupujeme ke svátosti smíření a odcházíme plní radosti

a vnitřního pokoje, že alespoň chvíli jsme čistí a nic nás ve svědomí netíží. Není to něco úžasného? Milosrdenství nás vždy ohromuje, když o ně prosíme a prožíváme ho bez jakýchkoli podmínek. Když jsem dříve působil v Białymstoku, četl jsem si v deníčku sv. Faustyny i v rozjímáních bl. Michala Sopočka. Oba byli tak fascinováni fantazií milosrdenství, že všude viděli jeho účinky. Jakmile sami zakoušíme tak mnoho milosrdenství, musíme rovněž být propagátory milosrdenství. Prostě být lidmi milosrdenství.

■ Než jste převzal gdaňskou arcidiecézi, byl jste arcibiskupem białostocké arcidiecéze, na jejímž území žil a zemřel bl. Michał Sopočko, zpovědník sv. Faustyny. Je s tím spojen také „český akcent“, protože páter Sopočko byl blahoslavený osmadvacátého září na svátek sv. Václava, hlavního patrona Čech. Kdy jste se poprvé setkal s kultem

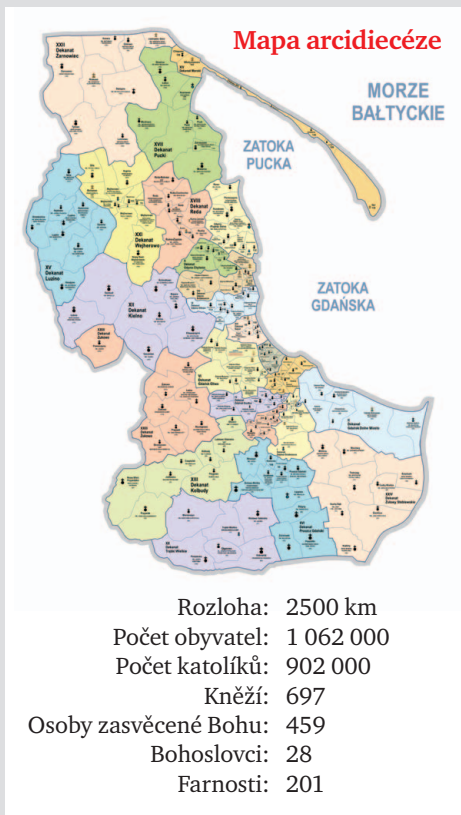


Arcibiskup Tadeáš Wojda se svými rodiči a rodinou během setkání se sv. Janem Pavlem II.

Božího milosrdenství na základě zjevení sv. Faustyně a jaký vliv to mělo na vaši kněžskou a biskupskou dráhu?

S úctou k Božímu milosrdenství jsem se setkal v sedmdesátých letech, kdy jeho šíření bylo ještě v začátcích. Pallotini v Polsku byli odedávna propagátory Božího milosrdenství. Otec Sopočko v pallotinské tiskárně v Paříži vydal první ze čtyř dílů titulu *Boží milosrdenství a jeho působení*. Tiskárna Pallotinum v Poznani připravila k vydání svazek jeho meditací a přednášek o milosrdenství. Navíc v semináři pallotinů v Ołtarzewie se konala sympozia o Božím milosrdenství, jichž se účastnil P. Sopočko. Někteří profesoři ve svých přednáškách odkazovali na Boží milosrdenství. V Częstochowie v kostele a stejnojmenné farnosti „Údolí milosrdenství“ se šířila úcta k Ježíši Milosrdnému. Mnozí pallotini přednášeli o milosrdenství. Téma Božího milosrdenství bylo tedy mezi polskými pallotiny velmi živé. To všechno v nás určitým způsobem otisklo svou stopu, byli jsme vychováni v atmosféře úcty k Božímu milosrdenství. Potom jsem se jako biskup dostal do Białegostoku, místa milosrdenství, kde je hrob P. Michala Sopočka, kostel Božího milosrdenství, mnoho obřadů, poutí, památek a vzpomínek na blahoslaveného. V Białymstoku se dýchá milosrdenstvím.

■ Otče arcibiskupe, jste pallotin. Ale pallotini – to je druhá, duchovní rodina. První rodina je ta přirozená. Doma vás bylo šest. Dva bratři se stali pallotinskými kněžími, jedna sestra je v konventu alžbětinek v Těšíně. Co nejvíce vám pomohlo na cestě k povolání? Jak vaše povolání zrálo? A co byste poradil těm, kteří v srdci cítí, že je Pán volá?



Za dar povolání, podle mého zdání, ve velké míře všichni vděčíme rodičům, zvláště mamince. Ta moje se vždycky modlila, aby někdo z nás šel do kláštera nebo do semináře. Pán Bůh vyslyšel její prosby – a dokonce třikrát! Samotné povolání však nestačí. O povolání je třeba pečovat jako o hlíněný džbán, který je velmi křehký. Povolání lze také ztratit, pokud se na něm nepracuje, pokud se neupevňuje. Dotyčný je musí v sobě rozvíjet modlitbou, rozjímáním nad Písmem, náboženskou literaturou a především eucharistií a svátostmi. Dobrá věc jsou skupiny povolání, v nichž se kandidáti mohou vzájemně podporovat. Jestli se vyskytnou pochybnosti, je třeba si o povolání promluvit s dobrým knězem, řeholní sestrou nebo moudrým věří-

cím laikem. Na mé cestě k povolání stál vikář z rodné farnosti, který byl pro mě vzorem věrného a vzdělaného kněze, muže modlitby. Byl skvělý vychovatel ministrantů. S citem nás doprovázel, povzbuzoval ke čtení dobrých knížek a podněcoval naše povolání. Nás ministrantů bylo hodně – a mnozí šli do semináře a dodnes jsou kněžími.

■ Nevím, kdy jste, otče arcibiskupe, byl naposledy v České republice, ale jestli Pán dá, uvidíme se ve Slavkovicích sedmého dubna tohoto roku. Na svátek Božího milosrdenství tam budete sloužit mši svatou. Prosím vás o požehnání pro poutníky, kteří v ten den přijdou do Slavkovic, a také pro všechny nemocné a ty, kteří nebudou moci přijít...

Českou republiku znám velice málo. Jednou jsem měl příležitost navštívit Prahu. Krásné město s překrásnými chrámy, nádhernou architekturou a bohatou tradicí. Jistě – jako v každé zemi – je tu mnoho k vidění, poznávání, obdivování. Já osobně se těším, že budu smět celebrovat ve Slavkovicích. Bude to moje první mše svatá v Čechách. Už nyní udílím své požehnání všem poutníkům, kteří přijdou do Slavkovic na mši svatou. Zvláště žehnám nemocným, trpícím a všem prosícím o modlitbu.

Děkuji o. arcibiskupovi za rozhovor a na viděnou ve Slavkovicích.

*P. Wojciech Zubkowicz SAC
Překlad Markéta Válková*

Apoštol naděje

Síla svatosti sv. Vojtěcha nespočívá v jeho mučednictví, ale v lásce ke Kristu, která byla důvodem jeho touhy a rozhodnutí nést poselství evangelia až do nejzazších končin světa. Mučednictví se stalo osudem svatého Vojtěcha, ale byl to důsledek volby Krista jako Pána a Spasitele, nikoli příčina. Pouť ostatků sv. Vojtěcha má připomenout, že evangelizační dílo, které bylo v našich zemích zahájeno přítomností tohoto pražského biskupa před více než tisíci lety, vyžaduje, abychom v něm pokračovali a neustále je pěstovali tak, aby evangelium se dostalo ke všem lidem naší generace.

Svatý Vojtěch je skutečným hlasatelem naděje – vždyť přináší Dobrou novinu: spása je pro každého! Bez ohledu na to, zda někdo žil v 10. století nebo žije ve 21. století, Kristus nám dává svou lásku



každý den, navzdory našim nevěrám. A zve nás, abychom pokračovali v naší cestě společně s Ním – jako Poutníci naděje.

(zdroj: www.wojciech25.pl)



Nejdříve milosrdenství

V evangeliu je mnoho lidí, kteří se najednou chovají jinak, než by to od nich mnozí čekali. Třeba celník Matouš, od kterého by asi málokdo čekal, že jen tak nechá peníze a půjde za Kristem. Nebo nevěstky a hříšníci, nad kterými lidé kroutili hlavou. Nebo také Zacheus, představený celníků, který neměl dobrou pověst.

Co se to stalo, že najednou tito lidé mění svůj život? Přichází Ježíš. Ježíš nejen mluví, jeho slovo má moc! A když přichází, neodsuze. Tajemství (ne)úspěchu obrácení se často skrývá v (ne)správném prožívání pořadí mezi milosrdenstvím a spravedlností.

Zacheus, který vylezl na strom, aby viděl Ježíše, se ocitl mezi svým starým a novým životem. Nový život přichází s Kristem a v Kristu. Co Ježíš řekl u stromu? „Zachee, běž domů. A až vrátíš, co jsi nakradl, možná se u tebe zastavím...“?

Kdepak. Kristus řekl: „Zachee, pojď rychle dolů. Dnes musím večeřet s tebou!“ Ježíš totiž ví, že dokud nevstoupí do Zacheova domu a do jeho nesvatého života, žádná změna nebude. Zacheus to asi také tuší. Proto rychle sleze dolů (i když dav křičí, že je přece celník a hříšník a že si příchod a přítomnost Ježíše nezaslouží). Celník však nepřijímá Krista. Krista přijímá Zacheus, který pochopil, že může být a je někdo víc než celník. Ježíš – Boží milosrdenství vstupuje do Zacheova nesvatého života (dům plný celníků).

Vstupuje, posvěcuje a z milosrdenství vyrůstá spravedlnost. Zacheus je schopen vyznat vinu a je ochoten nahradit škody.

Jaké je tedy to správné a osvědčené pořadí mezi milosrdenstvím a spravedlností? Nejdříve milosrdenství, potom spravedlnost. Tento postoj odlišoval Ježíše od farizeů a znalců Zákona. Kristus připomíná, že člověk je bytostí stvořenou z lásky a pro lásku. Po lásce touží, lásku hledá (i když někdy nesprávným způsobem a v nesprávných věcech) a na lásku slyší. Na to slyšeli celníci i hříšníci, kteří nebyli spravedliví, dokud nepotkali Milosrdenství.

P. Wojciech Zubkowicz, SAC ■

Duha

Nedívím se, že se Hospodin rozhodl vyhladit lidstvo: stvořil dvě krásné bytosti – muže a ženu, ale během pár generací tady měl spoustu hlupáků, lhářů, podvodníků, násilníků, vrahů. Chtěl udělat restart jen s tím nejlepším a s jeho rodinou. Když se dívám kolem sebe, tak si říkám, že by ho to mohlo napadnout i dnes...

Jenže ne – on s nimi totiž tenkrát uzavřel podivnou smlouvu: slíbil, že už to nikdy neudělá. Bez podmínek. Prostě se smířil s tím,



že člověk je takový, jaký je. A na znamení, že to myslí vážně, jim dal duhu, která se objevuje na obloze dodnes. Takže to platí i dnes.

Co to znamená?

Bůh chápe a přijímá i ty, které já nejsem schopen pochopit ani přijmout. Protože on vidí do jejich srdce, já ne.

I já se musím smířit s tím, že svět je takový, jaký je. Unést to zlo, tu bolest i tu hloupost. Ano, dělat něco proti tomu, v rámci svých možností. Ale zároveň počítat s tím, že nezměním svět.

Bůh má trpělivost i se mnou. Miluje mě takového, jaký jsem. Umírá za mě, abych já mohl žít. Dává mně duhu jako znamení své lásky.

P. Michael Martinek, SDB ■



15 let (2009–2024)

působení pallotínů
u kostela Božího milosrdenství
ve Slavkovicích



*Děkujeme Bohu,
farníkům, občanům Slavkovic, poutníkům,
členům „Knihy milosrdenství“, redakci a čtenářům
„Apoštola Božího milosrdenství“ a všem, kteří svou
modlitbou, utrpením a prací spoluprotvoří poutní místo
ve Slavkovicích.*

Otcové pallotini

Jsmo vděční, že nás Pán Bůh pozval do Slavkovic a že od roku 2009 pečujeme o slavkovický kostel, u kterého jsme za 15 let ***díky Boží milosti a s vaší pomocí:***

- ✓ odsloužili přes 3 500 mší svatých;
- ✓ věnovali pravidelné služby ve zpovědnici přes 4 700 hodin;
- ✓ organizovali patnáctkrát pěší pouť do Slavkovic;
- ✓ vytvořili kruh modlitby „Kniha milosrdenství“ (přes 2 100 členů);
- ✓ uspořádali čtyři kongresy o Božím milosrdenství;
- ✓ vytiskli přes 1 370 000 ks tiskovin a vydali 60 čísel časopisu „Apoštol Božího milosrdenství“;
- ✓ vedli misie a exercicie na mnoha místech v ČR a mimo ČR;
- ✓ získali a posvětili pozemek nad kostelem ve Slavkovicích pro zázemí Centra Božího milosrdenství.

Pallotini ve Slavkovicích:

- ✓ o. Jan David (2018–2019)
- ✓ o. Józef Gruba (2009–2010)
- ✓ jáhen Sylwester Jurczak (2012–2013)
- ✓ o. Tomasz Kazański (2009–2018)
- ✓ o. Slavomír Peklanský (2015–2017, od 2019)
- ✓ o. Wojciech Zubkowicz (od 2009)

Bohu díky!



POSLÁNÍ A SPIRITUALITA SV. FAUSTYNY

Před 90 lety vznikl první obraz milosrdného Ježíše

V bývalém malířském ateliéru ve Vilniusu, kde vznikl první obraz milosrdného Ježíše, byla zřízena klášterní kaple. Hned vedle provozují sestry první hospic v Litvě. Přesně před 90 lety, 2. ledna 1934, začal Eugeniusz Kazimirowski pracovat na prvním obraze milosrdného Ježíše. Rádi bychom připomněli, za jakých mimořádných okolností vznikl obraz, jehož namalováním Pán Ježíš pověřil sestru Faustynu Kowalskou.

„Večer, když jsem byla v cele, uviděla jsem Pána Ježíše oblečeného do bílých šatů. Jednu ruku měl pozdvíženou k žehnání a druhá se dotýkala šatů na hrudi. Z poodhrnutých šatů na hrudi vycházely dva velké paprsky: jeden červený a druhý světlý. Mlčky jsem hleděla na Pána, má duše byla naplněna bázní, ale i velkou radostí. Po chvíli mi Ježíš řekl: Namaluj obraz podle toho, co vidíš, s nápisem: Ježíši, důvěřuji Ti.“ (Den. 47)

Tato slova vyslechla sestra Faustyna Kowalská z Kongregace sester Matky Božího milosrdenství ve své klášterní cele v Plocku dne 22. února 1931. Cesta k jejich dosažení byla dlouhá a nebyla vůbec zasypaná růžemi. Když sdělila prosbu Pána Ježíše svému tehdejšímu zpovědníkovi, dostalo se jí vysvětlení, že výše uvedená slova se týkají jejího nitra, že má malovat Boží obraz

ve své duši (srov. Den. 49). Po odchodu ze zpovědnice však sestra Faustyna uslyšela hlas Pána Ježíše: „*Můj obraz v tvé duši je. Chci, aby tento obraz, který namaluješ štětcem, byl slavnostně posvěcen o první neděli po Velikonocích; tato neděle má být Svátkem milosrdenství.*“ (Den. 49)

Pomoc představených moc nepomohla, i když nakoupily barvy, plátno a štětce. Z malířských pokusů sestry Faustyny se nic nedochovalo. Mezi sestrami se mezitím začaly šířit zprávy o zjeveních, která měla mladší sestra druhého choru. To způsobilo mladé mystičce další utrpení. O několik let později se o nich zmínila ve svém „Deníčku“: „*Když Pán požádal, abych malovala ten obraz, už teď opravdu o mně začínají mluvit a dítat se na mě jako na nějakou hysterku a blouznivku a už to začíná sílit.*“ (Den. 125)

I přes lidsky těžkou situaci nemínil Pán Ježíš měnit své plány s nevěstou svého Srdce. V jednom ze svých zjevení jí řekl tato slova: „*Věz, že zanedbáš-li věc namalování toho obrazu a celého díla milosrdenství, budeš v den soudu zodpovídat za velký počet duší.*“ (Den. 154)

Vše se změnilo až v roce 1933, kdy po prvních slibech přijela do kláštera ve Vilniusu. Právě v tomto městě našla ty správné podmínky k plnění svěřeného poslání. Nepostradatelným pomocníkem se ukázal kněz Michal Sopočko. Faustyna ho znala již ze soukromých zjevení, která si později zapsala do svého „Deníku“: „*Avšak Ježíšova dobrota je nekonečná, sliboval mi viditelnou pomoc na zemi a dostala jsem ji zanedlouho ve Vilně. Poznala jsem tu pomoc Boží v P. Sopočkovi. Dříve než jsem přijela do Vilna, znala jsem ho z vnitřního vidění. Jednoho dne jsem ho viděla v naší kapli mezi oltářem a zpovědnicí. Vtom jsem uslyšela v duši hlas: Hle viditelná pomoc pro tebe na zemi. On ti pomůže splnit na zemi mou vůli.*“ (Den. 53)



Otec Sopoćko na pozadí obrazu Matky Boží svatomichalské.

Foto: Kongregace SMJ

Přes jistou skepsi k příběhu nového kajícíka se otec Sopoćko ujal nelehkého úkolu uskutečnit přání samotného Spasitele. To vyžadovalo velkou obezřetnost, ale také finanční výdaje.

Zvratem osudu se otec Sopoćko na konci roku 1933 přestěhoval do domu, který patřil sestrám Navštívení při ulici Rossa ve Vilniusu. V přízemí dvoupatrové budovy bydlel tehdy 61letý malíř Eugeniusz Kazimirowski. V té době byl již umělcem oceňovaným nejen v Polsku. Proslavil se jako autor především portrétů a krajin. Byl také dlouholetým členem Polské umělecké společnosti. Otec Sopoćko ho seznámil s posláním sestry Faustyny a pověřil ho, aby namaloval obraz milosrdného Spasitele s tím, že náklady s tím související uhradí otec Sopoćko. Umělec stál před těžkým úkolem. Musel zcela opustit svou vizi a dílo vytvořit podle pokynů obyčejné jeptišky.

Práce začaly přesně před 90 lety, 2. ledna 1934, v malířově ateliéru. Za zmínku stojí, že

budova, ve které bydlel otec Michał Sopoćko a Eugeniusz Kazimirowski, přetrvala dodnes. Je tam řeholní dům Kongregace sester Milosrdného Ježíše. V bývalém malířském ateliéru byla zřízena klášterní kaple, kde vznikl první obraz milosrdného Ježíše. Hned vedle provozují sestry první hospic v Litvě.

Budova je vzdálena přes 3 km od bývalého kláštera Milosrdných sester Matky Boží ve vilniuském Antokolu. Sestra Faustyna, která byla ve Vilniusu, absolvovala tuto cestu dvakrát týdně, aby osobně dohlížela na práci, poskytovala pokyny a v případě potřeby opravovala její výsledky. U obrazu pózoval sám zpovědník a duchovní vůdce sestry Faustyny. Není proto divu, že po mnoha letech, kdy se postupně objevovaly další obrazy milosrdného Ježíše, otec Michał Sopoćko měl obavy o teologickou správnost uměleckého sdělení. Ve svých četných dílech poukázal na jeho důležité prvky, které se podle jeho názoru nejplněji projeví na plátně Eugeniusze Kazimirowského.

V brožurce „Popis obrazu Krále milosrdenství“ ze 17. července 1974 otec Michał Sopoćko vysvětloval: „V úctě Božího milosrdenství hraje obraz Krále milosrdenství primární roli. Sestra Faustyna, služebnice Boží, proto kladla velký důraz na jeho správnost, několikrát jej opravovala. Nakonec mě umělec E. Kazimirowski požádal, abych zapózoval s pásem kolem mé alby. Na tomto snímku rozlišila důležité prvky a zdůrazňovala, aby byly zachované. Mezi důležité vlastnosti tohoto obrázku patří:

1. Spasitel v postavě jako kdyby dělal krok dopředu, jak se to stává, když se při chůzi zastaví, aby někoho pozdravil, a poté chtěl jít dál, takže jeho levá noha je vpředu a pravá noha je mírně pokrčená v kolenu.
2. Jizvy mají být zachovány na obou nohách a rukách.

3. Pravá ruka má být zvednuta do výšky ramen pro požehnání s otevřenou dlaní a levá ruka se má dotknout hábitu v oblasti neviditelného srdce, odkud vycházejí dva silně barevné paprsky – bledý napravo od dívajícího se na obraz a červený vlevo.
4. Tyto paprsky osvětlují prostor a podlahu a částečně i ruce.
5. Kristův pohled má být jako ten z kříže, dolů, což si sestra Faustyna dokonce poznamenala ve svém „Deníčku“.
6. Pozadí obrazu má být tmavé, jak to za soumraku bývá, s mírně viditelnými dveřmi, na kterých se vize uskutečnila a které k vizi patří. Proto jsou na Kazimirovského obrazu neviditelné a byly přidány na žádost biskupské komise jako podmínka pro povolení vyvěšení obrazu v chrámu.
7. Dole na obrazu mají být slova: „Ježíši, důvěřuji Ti!“

Celý obraz má představovat Krista v okamžiku zjevení se apoštolům v den zmrtvýchvstání (srov. Jan 20,19) a ustanovení „svátosti milosrdenství“, jak to vyjádřil Druhý vatikánský koncil. Takový překlad obrazu zcela vysvětluje a ospravedlňuje zmíněné podstatné rysy tohoto obrazu, a především postoj chůze a zastavení, směr pohledu na apoštolů atd. Stačí si přečíst Platónovy „Dialogy“, abyste věděli, že na východě se společenské a vědecké hostiny konaly u nízkých stolků v poloze napůl vleže, ve které byli i apoštolové ve večeřadle. Sebemenší odchylka od výše zmíněných sedmi podstatných rysů obrazu mění jeho význam a interpretaci. Toto je nejdokonalejší okamžik slavného života Spasitele, který ustanovil svátost Božího milosrdenství a nařídil apoštolům, aby se vydali na misií hlásat pokoj Kristův – pokoj Jeho Království mezi znesvářenými národy, které se dostaly do slepé ulice a nemohou najít cestu ven ze složitých situací.



Otázka názvu obrazu byla během života sv. Faustyny stále aktuální. Otec Sopočko napsal: „Zeptal jsem se na její názor. Po modlitbě odpověděla: „Pán Ježíš se nazval Králem milosrdenství.“ Teprve teď jsem to četl v jednom z jejích dopisů, které mi poslala, a komunikují a žádám všechny, aby tento obraz nazývali „Král milosrdenství“.“

Nakonec byly práce dokončeny v červenci 1934. S největší pravděpodobností zpočátku otec Sopočko umístil obraz ve svém domě. 1. listopadu 1934 byl pověšen čelem ke zdi v jedné z chodeb bernardinského kláštera ve Vilniusu. Toto rozhodnutí bylo diktováno dalekosáhlou opatrností. Celý případ byl stále v šetření. Kult Božího milosrdenství vyžadoval souhlas církevních autorit.

Pán Ježíš však chtěl, aby k Jeho obrazu měla přístup širší skupina věřících. V jedné ze svých vizí nařídil sestře Faustyně: „Řekněte svému zpovědníkovi, že tento obraz by měl být vystaven v kostele, a ne za ambientem tohoto kláštera. Skrze tento obraz udělím duším mnoho milostí, ať k němu má tedy přístup každá duše“ (Den. 570). To potvrzuje i poznámka nalezená v pamětech otce Sopočka: „Sestra Faustyna řekla, že Pán Ježíš je nespokojen s tímto úkrytem obrazu v klášterní chodbě a požadoval alespoň, aby tento obraz byl zavěšen na poutním místě v Ostré Bramě během tridua před druhou nedělí velikonocní, které má být uspořádáno na konci

jubilea Vykoupení v roce 1935.“ (bl. Michal Sopočko, Vzpomínky z minulosti, V, s. 91)

Nakonec díky úsilí otce Sopočka byl obraz milosrdného Ježíše, namalovaný na výslovné přání samotného Spasitele, poprvé veřejně vystaven ve výloze ochozu kaple Úsvitu ve dnech 26.–28. dubna 1935. Souviselo to s oslavou 1900. výročí vykoupení světa.

Otec Sopočka požádal tehdejší farář Stanislav Zawadzki, aby během těchto oslav pronesl příležitostná kázání. Konalo se to na první neděli po Velikonocích, tedy v den určený Pánem Ježíšem k slavení neděle milosrdenství. Oslav se zúčastnila sestra Faustyna Kowalská, která tyto události popsala ve svém „Deníčku“ takto: „Po tři dny byl ten obraz vystaven pro veřejnost a dostávalo se mu veřejné úcty, protože byl umístěn v Ostré Bramě, nahoře v okně, proto jej bylo vidět z velmi velké dálky. V Ostré Bramě se po tyto tři dny slavnostně slavilo zakončení Jubilea vykoupení světa, 1900. výročí od umučení Spasitele. Nyní vidím, že dílo vykoupení je spojeno s dílem milosrdenství, které si Pán přeje.“ (Den. 89)

„Když byl ten obraz vystaven, uviděla jsem opravdový pohyb ruky Ježíše, jenž učinil velké znamení kříže. Téhož dne večer, když jsem se uložila k odpočinku, jsem uviděla, jak se ten obraz pohyboval nad městem, a to město bylo pokryto sítkou a sítěmi. Když prošel Ježíš, přetěl všechny sítě.“ (Den. 416)



Restaurátorské práce
na obraze milosrdného Ježíše.
Foto: Kongregace SMJ

„Když jsem byla v Ostré Bramě, v době těch slavností, během nichž byl ten obraz vystaven, jsem byla na kázání, které měl můj zpovědník; to kázání bylo o Božím milosrdenství, první, o jaké už dávno Pán Ježíš žádal. Když začal mluvit o tom velkém milosrdenství Páně, postava na obraze se stala živou a ty paprsky vnikaly do srdcí shromážděných lidí, avšak ne stejnou měrou, jedni obdrželi více a druhí méně. Když jsem viděla Boží milost, zaplavila mou duši veliká radost.“ (Den. 417)

„Když se končila pobožnost a kněz vzal Nejsvětější svátost, aby udělil požehnání, uviděla jsem Pána Ježíše tak, jak je na tom obraze. Pán udělil požehnání a ty paprsky se rozšířily na celý svět.“ (Den. 420)

Po slavnostech musel být obraz vrácen do klášterní chodby. Otec Sopočko se však snažil obraz milosrdného Ježíše předložit k veřejné bohoslužbě různými způsoby. Již v roce 1935 jej umístil jako dekoraci do bývalého bernardýnského kostela sv. Františka, kde byl postaven jeden z oltářů pro procesí během Božího Těla. V jednom ze svých dopisů z roku 1936 zase sestře Faustyně napsal: „Obraz Božího milosrdenství je již v kostele sv. Michaela. Umístil jsem ho tam na první neděli po Velikonocích.“ (M. Sopočko, Dopis sestře Faustyně z 15. května 1936, strojopis, 8). Nakonec jako rektor kostela sv. Michaela začal žádat o oficiální povolení k trvalému umístění obrazu do chrámu pod svou péčí. Získal jej od arcibiskupa Jałbrzykowského 2. dubna 1937. Dva dny po vydání dekretu, na první neděli po Velikonocích (na Svátek milosrdenství), byl obraz zavěšen v kostele a požehnan otcem Sopočkem. V tomto kostele byl obraz uctíván po mnoho let.

Po změně státních hranic po druhé světové válce chtěl otec Sopočko zůstat ve Vilniusu. Avšak rozhodnutím svého představeného arcibiskupa Jałbrzykowského byl povolán do Białystoku. Původně uvažoval o tom, že



*Dům sester milosrdného Ježíše ve Vilnius,
ve kterém bydlel otec Sopočka a malíř Eugeniusz
Kazimirowski. Foto: Marian Dzwiniel*

si obraz vezme s sebou. Po modlitbě a zvažení věci se rozhodl nechat obraz ve Vilnius.

Poté, co byl region Vilnius začleněn do SSSR, byla realizována politika všeobecné ateizace. Bylo zavřeno více kostelů a zničena díla náboženského umění. Stejný osud potkal i kostel sv. Michaela, který již své funkce od roku 1948 nezastával. Hrozilo zničení obrazu milosrdného Ježíše. Naštěstí se díky chytrému zásahu dvou žen (Polky Janiny Radzewicz a Litvanky Bronisławy Miniotaite) podařilo obraz „vykoupit“ od dělníků pracujících v kostele. Zpočátku byl umístěn v bytě paní Janiny, později byl převezen k přátelům paní Bronisławy.

V noci z 25. na 26. srpna 1951 byla Bronisława Radzewicz zatčena a odsouzena na 10 let v sibiřském táboře. O tři roky později se vrátila do Vilnius v důsledku amnestie. Po nějaké době našla obraz, který potřeboval renovovat. Této práce se ujala Helena Szmigielska, přítelkyně Bronisławy Miniotaite, která obraz renovovala ve svém ateliéru na přelomu let 1955 a 1956.

Janina Rodziewicz opustila Vilnius 2. listopadu 1956. Krátce před odjezdem předala zrenovovaný obraz faráři kostela Ducha Svatého, otcí Elertovi. Dílo zůstalo v jeho soukromém bytě, kde jej viděl otec Józef Grasewicz, farář v Nové Rudě. A tak se bydlíštěm obrazu brzy stal kostel u Grodna. Byl

zavěšen vysoko na stěně oddělující presbytář od hlavní lodi. V 70. letech 20. století úřady rozhodly o přeměně kostela v Nové Rudě na skladiště. Veškerý inventář byl převezen do kostela v Porzeczi, zbyl pouze obraz umístěný vysoko nad presbytářem kostela. Otec Grasewicz, znepokojený možným osudem obrazu, požádal malířku Marii Gawroszovou o zhotovení kopie. Byl to náročný počín, protože nebylo možné vzbudit podezření obyvatel. Malířka vytvořila kopii obrazu o velikosti originálu. Na podzim roku 1985 byly obrazy vyměněny a první obraz milosrdného Ježíše byl převezen do kostela Ducha Svatého, který byl v té době renovován.

Farář, otec Aleksandr Kaszkiewicz – pozdější biskup Grodna – umístil obraz do sakristie. Při renovaci byl obraz zavěšen v boční lodi. Na přání faráře byl na obraz umístěn nápis: „Ježíši, důvěřuji Ti!“ Při své pouti na Litvu, 5. září 1993, se papež Jan Pavel II. modlil před tímto obrazem milosrdného Pána Ježíše. Ve své řeči ke shromážděným věřícím nazval tento obraz svatým obrazem.

V průběhu let se stav malby zhoršoval. Vyžadovalo to konzervační práce. Za shromažďování finančních prostředků na tento projekt byla zodpovědná Nadace apoštolů milosrdného Ježíše působící při Kongregaci sester Milosrdného Ježíše. V březnu 2003 provedla restaurátorka Edyta Hankowska-Czerwińska renovační práce.

Práce probíhaly v tehdejší domě sester Milosrdného Ježíše ve Vilnius v ulici Gelij 5. Po jejich dokončení se obraz vrátil do kostela Svatého Ducha, odkud byl z rozhodnutí kardinála Audryse Baczkise přemístěn do svatyně Božího milosrdenství, kde obraz uctívají obyvatelé Vilnius a poutníci z celého světa.

P. Mariusz Marszałek, SAC

převzato z: www.ekai.pl

překlad: P. Wojciech Zubkowicz, SAC



KORUNKA K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

„...Tato modlitba je na usmíření mého hněvu...
nejprve se pomodlíš jednou

Otče náš, Zdrávas Maria a Věřím v Boha,
potom budeš na zrnkách Otčenáše
říkat tato slova:

**Věčný Otče, obětuji ti tělo a krev,
duši i božství tvého nejmilejšího**

Syna a našeho Pána Ježíše Krista,
na smír za hříchy naše i celého světa;

na zrnkách Zdrávasu budeš říkat tato slova:

**Pro jeho bolestné utrpení buď milosrdný
k nám i k celému světu.**

Na závěr se pomodlíš třikrát:

**Svatý Bože, Svátý Silný, Svátý Nesmrtelný,
smiluj se nad námi a nad celým světem.“**

(Den. 476)

KONGREGACE SISTER MATKY BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ,

v níž žila a zemřela sv. sestra Faustyna

Tajemství Božího milosrdenství hlásáme
svědectvím života v duchu důvěry v Boha
a milosrdenství k bližním. Jdeme cestou
milosrdenství (zvláště vůči děvčatům a ženám
potřebujícím morální obnovu), slova (hlásání
poselství milosrdenství, formace apoštolů
Božího milosrdenství) a modlitby.

NOVICIÁT ul. Siostry Faustyny 3,
30-420 Kraków, Polsko

KOMUNITA

V ČESKÉ REPUBLICE

Štefánikova 952,
544 01 Dvůr Králové n/L.



KORUNKA S RADIEM PROGLAS



Společně s Radiem Proglas
zveme všechny ctitele Božího
milosrdenství k modlitbě Korunky
k Božímu milosrdenství.

Každý pátek po 15.00 hod.
(kromě prvních pátků v měsíci)
se modlitba Korunky živě vysílá
z kostela Božího milosrdenství
a sv. Faustyny ve Slavkovicích.

Ve zjevení sv. sestře Faustyně
Pán Ježíš slíbil:

**„Skrze modlitbu této Korunky dám
rád všechno, o co mě budou prosit.“**
(Den. 1541)

Řekněte svým známým, zvláště
starším, nemocným a trpícím lidem,
že se mohou připojit ke společné
modlitbě Korunky prostřednictvím
Radia Proglas.

**Těšíme se na vás a na všechny, kdo
společně s námi budou vyprošovat
Boží milosrdenství pro nás všechny
a pro celý svět.** *Otcové pallotini*

BUDETE
MÝMI
SVĚDKY



Blahoslavený
P. Richard Henkes, SAC

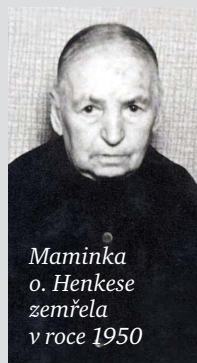
1/3

Mučedník lásky a stavitel mostů mezi národy

Katolická církev povýšila ke slávě oltářů blahoslaveného o. Richarda Henkese, pallotina. Slavnost blahorečení vedl kardinál Kurt Koch 15. září 2019 v katedrále sv. Jiří v německém Limburgu. Tato událost je také důležitá pro Schönstattské hnutí. Bl. Richard Henkes je jednou z osob vyvolenou Bohem jako obhájce lidu, jejíž cesty se zkřížily s otcem Kentenichem, zakladatelem Schönstattského hnutí. Byl jedním z prvních žáků otce Josefa Kentenicha. Jeho pastorační činnost souvisela s oblastmi jako jsou Kietrz, Branice, Żąbkowice Śląskie, Zabrze, Bytom, Ratiborž.

PRVNÍ ROKY ŽIVOTA

Richard Henkes se narodil 16. května 1900 v Ruppachu u Monatabauru v Porýní. O dva dny později byl pokřtěn. Jeho rodiče byli Anna Katharina Henkes rozená Schlotter



*Maminka
o. Henkese
zemřela
v roce 1950*

(1862–1950) a Peter Henkes (1866–1939). Rodina měla třináct dětí, z nichž čtyři zemřely v dětství. Richard Henkes byl vychován se čtyřmi bratry a čtyřmi sestrami. Od malička všechny děti pomáhaly na farmě. Měly mezi sebou srdečné vazby.

Jeho otec byl povoláním kameník a často byl mimo domov. Matka byla zodpovědná za náboženskou výchovu dětí. Richard navštěvoval sedm let školu v Ruppy. Město patřilo do farnosti Meudt. Každou neděli tam sloužili pallotini z Limburgu mši svatou. Misionáři z Kamerunu často přicházeli a hovořili o své práci. Richard cítil hlas

povolání a chtěl se stát misionářem. V roce 1912 začal studovat v pallotinském Domu studia ve Vallendaru. Rodiče mu hradili ubytování v internátě přírodními produkty. Jeho úzké vazby s rodinou způsobily, že se mu během studií a v následujících letech velmi stýskalo po domově. Vždy vzpomínal na své blízké a byl s nimi v kontaktu.

STUDIUM NA PALLOTINSKÉ ŠKOLE A MARIÁNSKÁ SODALITA

Vzdělávání ve Vallendaru začalo 25. září 1912. Třídu tvořilo 38 studentů, mezi nimiž se Richard cítil tak trochu ztracený. Nikdy nebyl nejlepším studentem, ale díky vytrvalosti dosahoval dobrých známek. Silný stesk po domově zmírnila přítomnost lidí jako Josef Engling, Heinrich Schulte, Josef Hagel, Hans Wormer a Karl Kubisch. Poslední dva se stali jeho nejmilejšími přáteli. Karla z Horního Slezska brávil často na prázdniny k sobě domů a hodně si dopisovali.

Richard Henkes se spolu s výše uvedenými kolegy z kurzu zapojil do Mariánské soda-



lity, založené knězem Josefem Kentenichem. Jeho duchovní úsilí a pouta v kongregaci mu umožnily překonat stres a pochybnosti, dokončit školu a rozvíjet své povolání. Otec Kentenich sehrál v jeho životě důležitou roli a stal se jeho duchovním vůdcem. Zapůsobila na něj jeho mariánská zbožnost a moderní pedagogika. U otce Kentenicha obdivoval práci na sobě, sebevzdělávání, rozvoj charakteru. Také proto byl vášnivým členem sodality.

V tomto období se objevily jeho osobnostní rysy, jako je zodpovědnost a láska k pravdě. Byl prostředníkem skupiny. Vzal tento úkol vážně. Dokázal potěšit a zmobilizovat. Připomněl svým kolegům, aby pilně plnili své povinnosti, aby je sami žádali, aby svůj duchovní denní rozvrh, modlitby a korespondenci brali vážně. Věřil v ideály a usiloval o ně. Za motto svého života si zvolil slova všechno, nebo nic. Pozdější roky ukázaly, že se v jeho životě toto motto skutečně naplnilo.

PRVNÍ SVĚTOVÁ VÁLKA

Od vypuknutí války sloužil Richard Henkes jako spojka své skupiny. Jeho přátelé byli pomalu povoláváni do armády. Byl skvělým pojítkem mezi vojáky a Schönstattským hnutím. Zvláštním způsobem se věnoval těm vojákům, kteří byli členy mariánské sodality. Někdy však projevil nepochopení, když neposílali korespondenci nebo zanedbávali své duchovní záležitosti. Sám chtěl vstoupit do armády. Čekal až do svých 18 let. Před povoláním do armády složil zkoušky na gymnáziu v Montabauru, díky nimž se mohl stát důstojníkem. Byl ambiciózní, radostný, otevřený světu.

21. června 1918 se Richard Henkes hlásil v kasárnách v Griesheimu, později Darmstadtu. Zde se setkal s neznámou realitou utrpení, smrti a nedostatku morálky. Šokoval ho přístup kolegů a nadřízených v armádě. V dopisech otci Kentenichovi uvedl, že: „Nedostatek morálky je, dalo by se říci, denním chlebem vojáků. Od rána do

večera jsou tu pořád stejné řeči a stejná hloupost. “Zažil problémy související se sexualitou, zesměšňováním této sféry a tolerováním nemorálního života druhých. V dopisech svému duchovnímu otci své kolegy směle nazýval „prasaty“, psal: „Smyslnost je vždy velkou překážkou v práci. Nejprve jsem si myslel, že jsem naprosto pevný; ale teď musím mluvit jinak. Toto jsou nebezpečí. Všichni společníci v místnosti jsou jako prasata. Ani ve snu by mě nenapadlo, že jednou uslyším fráze, které je vedou. Ani nadřazení nejsou v tomto ohledu o nic lepší, s výjimkou našeho velícího důstojníka desátníka. Ostatní a jejich poručíci jsou v mých očích jako prasata.“ (Dopis R. Henkese J. Kentenichovi, Griesheim, 7. července 1918).

Po nějaké době v armádě však mladý rekrut také začal pociťovat potíže při kultivaci svého duchovního života, modlitbě a v práci na sobě. Bylo to způsobeno nedostatkem morálky v armádě, vzácným stykem s církví, nedostatkem času, ale také leností. Richard začal chápat situaci a chování svých kolegů pobývajících na frontě, kterým kdysi vyčítal, čeho byl sám svědkem. Cítil ze sebe zklamání, ale zároveň se snažil situaci změnit a zlepšit. Chyběl mu kontakt se Schönstattským hnutím a tamním chrámem Matky Boží. Pochopil, jak těžké je bojovat za ideály v životě daleko od zátiší semináře. Své pocity vyjádřil v korespondenci s otcem Kentenichem. Požádal ho, aby mu poslal náboženskou literaturu a časopisy Schönstattského hnutí (MTA).

Dalším šokem pro Richarda Henkese byla smrt jeho nejlepšího přítele Hanse Wormera. Jeho bratr Karel byl vážně zraněn. V říjnu zemřel jeho kamarád Josef Engling. Richard se začal kriticky dívat na armádu a politiku. Jeho původní fascinace životem vojáka úplně zmizela. Už nechtěl jít na frontu dělat „potravu pro děla“. 26. lis-

topadu 1918 se mohl vrátit do Schönstattu. Zde se objevily nové potíže. Studenti, kteří byli ve válce, byli jiní než ostatní. Prošli školou života, ve které nesložili úspěšně všechny zkoušky. V těžkých podmínkách zakusili a objevili i stinné stránky své osobnosti. Richard Henkes začal mít otázky v praktické, životní a náboženské sféře. Pomalu vstoupil do období krize. Zároveň však pokračoval na cestě svého povolání. V roce 1919 složil maturitu a vstoupil do Společnosti katolického apoštolátu kněžší pallotínů v Limburgu. V roce 1921 složil svou první profesi v řádu pallotínů.

KONTAKT S OTCEM JOSEFEM KENTENICHEM

V prvních letech své formace v řádu pallotínů udržoval Richard Henkes úzký kontakt se svým duchovním otcem. Otec Kentenich ho doprovázel na cestě jeho povolání. Svého žáka velmi dobře znal. Po smrti Josefa Englinga jej pověřil sepsáním memoárů o tomto spolužákovi a bratrovi ze sodality. Věděl, že Richard Henkes se svou charakteristickou láskou k pravdě to udělá objektivně a dobře. A nemýlil se. Jeho text je dodnes zdrojem cenných informací o životě Josefa Englinga z doby studií a o vztazích s jeho kolegy. Richard Henkes mimo jiné píše v roce 1920: „Ačkoli jsem s Englingem nikdy neměl důvěrně známý ani blízký vztah, chci se pokusit popsat jeho vnější život co nejlépe, jak mi to moje paměť dovolí. Obdivuji drahého zesnulého spolužáka, kterému mnozí z nás, včetně mě, v posledních dnech jeho života prokázali mnoho nespravedlností. Dojatý soucitem jsem se rozhodl to napsat po pravdě. Jaký byl Engling ve svých studiích a hodinách? Od samého počátku se vyznačoval pracovitostí a svědomitostí. Během studií byl asi nejtišší a nejpozornější ze třídy. Všechny předměty vzbudily jeho zájem, i když jeho nedostatek

vrozených dovedností ztěžoval učení. Dělal značné jazykové chyby, které mu působily potíže jak v cizích jazycích, tak v němčině. Dalo nám to docela radostné lekce a rekreaci. Engling však svými fonetickými studiemi a cvičeními dosáhl něčeho velmi důležitého a věřím, že učení němčiny bylo jeho oblíbeným předmětem. Všechno ho zajímalo a to, co stálo za zmínku, šlo do jeho papírové krabice, ve které podobné zajímavé věci hromadil. Kromě studia studoval i ruštinu a jeden čas měl sbírku známek. Od počátku byl prefektem hnutí. Pod jeho vedením dílo zvláště vzkvétalo. Jako správný vůdce organizoval práci do nejmenších detailů. Pro ostatní nepostřehnutelný byl hnacím motorem celého hnutí. Bohužel jsem se jím nechal jen málo ovlivnit. Ale vím, že Josef Engling byl velmi dobrým členem sodality a příkladem pro všechny.“



P. Josef Kentenich

(Erinnerung an Josef Engling; niedergeschrieben von R. Henkes im Noviziat für Herrn P. Josef Kentenich, 20.6.1920).

(Pokračování v příštím čísle)

s. Dr. M. Marcelina Migacz ISSM
převzato z: www.szensztat.pl

www.richardhenkes.cz

BUDETE
MÝMI
SVĚDKY



Josef Engling, SAC

Sluha Boží, ctitel Panny Marie
a spoluzakladatel Schönstattskeho hnutí

Josef Engling se narodil 5. ledna 1898 v Prositech (německy Prossitten), vesnici mezi Bisztynkem a Jeziorany (území dnešního Polska) v rodině krejčího Augustyna a Marie rozené Masuth. Byl 4. dítětem v rodině se sedmi dětmi. První svaté přijímání v něm zanechalo hluboký dojem. V té době si již vedl duchovní deník, v němž lze pozorovat jeho nezávislé úsudky a zralou zbožnost. V září 1912 začal studovat na střední škole pallotínů v Schönstattu (nyní část města Vallendar v Německu). Chtěl se stát pallotinským knězem a sloužit církvi jako misionář v Kamerunu.

Josef byl citlivý mladý muž s bohatým citovým a rodinným životem. Do každé práce se zapojil celým svým srdcem. Ke všem projevoval srdečnost a laskavost, čímž si získal přátele, uznání, a dokonce i duchovní vedení mezi středoškoláky, a to i přes své fyzické nedostatky (prohnutí hrudníku, prohnutá a nemotorná postava, vada řeči – potíže s vyslovováním hlásek: „r“, „l“ a „s“).

Mezi studenty vynikal výjimečným apoštolským zápallem, růstem ctností a mariánským kultem. Podílel se na založení Mariánské kongregace, ze které později vzniklo Apoštolské hnutí. Bylo to



Josef Engling
se svými rodiči
a sourozenci

18. října 1914. Spolu s dalšími chlapci uzavřel s Matkou Boží „smlouvu lásky“, kterou učinil středobodem svého života a srdce.

V listopadu 1916 odešel na frontu a pokračoval ve své apoštolské činnosti navzdory různým potížím (nelidský desátník, hrubá společnost kolegů). Jeho péče o duchovní život byla oporou pro ostatní kolegy, kteří stejně jako Engling trpěli útrapami vojenského života. Nejprve absolvoval vojenský výcvik v Hagenau v Elsass se 17 středoškoláky a začátkem června 1917 byl se svým plukem poslán na východní frontu do Ruska. Tehdy kolem sebe vytvořil skupinu přátel, pro které se stal duchovním průvodcem. Udržoval s nimi také písemnou korespondenci, ve které je povzbuzoval, aby vytrvali ve snaze o svatost.

V roce 1918 byl převelen na západní frontu do pevnosti Verdun, kde se připojil k průzkumné jednotce. 3. června 1918 na bojišti napsal modlitbu zasvěcení Panně Marii:

Milovaná matko, Matko Třikrát Obdivuhodná, znovu se ti odevzdávám jako oběť. Nabízím ti vše, co jsem a co mám, své tělo



a svou duši se všemi jejími schopnostmi, veškerý svůj majetek a statky, svou svobodu a svou vůli. Chci ti patřit úplně a zcela. Jsem tvůj. Nalož se mnou a tím, co je moje, jak chceš. Pokud je to však v souladu s tvými plány,

dovol mi, abych se stal obětí pro úkoly, které jsi naší Kongregaci stanovila. S pokorou tvůj nehodný sluha Josef Engling.

Jeho denní program v té době zahrnoval kromě denních modliteb: duchovní účast na mši svaté, duchovní svaté přijímání, dvouhodinové bdění (duchovní stráž), růženec, duchovní čtení, vzbuzování dobrých úmyslů, večerní zpytování svědomí a zármutek za hříchy a podrobná rozhodnutí. O tom všem podal písemné zprávy ve svém deníku. Několikrát si také vedl dny duchovní obnovy a jednou dokonce pořádal soukromá duchovní cvičení.

Tato doba byla zároveň vyplněna namáhavými pochody a poziciemi bitvami. Pod

palbou granátů (v bitvě u Verdunu obě strany během 10 měsíců vypálily 40 až 60 milionů granátů) chodil dobrovolně sehnat jídlo pro pluk, odtahoval raněné z bojiště, vytahoval pohřbené pod troskami a pohřbíval mrtvé. 4. října 1918 se Joseph Engling ocitl poblíž hřbitova Eswars. Přišel tam s vojáky v 6 hodin ráno, a tak Joseph Engling dosáhl dne a místa své smrti. V ranním světle věrně vytahuje svůj deník: „V Eswars poblíž Cambrai. 2. října v noci opouštíme naši pozici a postupujeme 4 hodiny. Nyní jsme připraveni k akci, zatímco ‚Tommy‘ neustále posílá své granáty blíž a blíž. 50 metrů ode mě je na starém poli vojenský hřbitov, kde na nás zřejmě čeká několik již vykopaných hrobů. Ale stále tam nejsme! Dnes se nedobrovolně postím. Společnost zodpovědná za naše pravidelné dodávky pro nás obdržela pouze dvě dávky. Kvůli našemu pohybu se jim tuto chybu zatím nepodařilo napravit. Proto dnes nikdo z nás neměl co jíst. Polní kuchyně přijde až dnes večer.“ Písmo je výjimečně nevyrovnané. Joseph psal tato slova v nepříjemné a naprosto překerní situaci. Těmito slovy končí deník Josepha Englinga, který psal od 12 let a který se v průběhu let stal dojemným



Josef Engling
během války

svědkem úžasného duchovního růstu. Josefovi je dvacet let. Zbývá mu už jen pár hodin života.

Za soumraku dělostřelecko ostřeluje lokalitu a také krajinu kolem. Joseph a jeho společníci dorazí do Thun-Saint-Martin. Odtud musí odbočit směrem na Cambrai. Křižovatka neda-leko od nich, kde se Thunská silnice napojuje na hlavní silnici z Cambrai, je zvláště terčem dělostřelecké palby.

Malá skupinka vojáků by se této pasti ráda vyhnula. Asi 200 metrů od křižovatky vejdou na pole a lehnou si k náspu, dokud se palba neuklidní. Po chvíli palba zastavila. Vojáci pokračovali v pochodu poli a rozdělili se na dvě skupiny.

Pak přichází osudný okamžik. Střela spadla blízko. Zdá se, že všichni jsou cílem, ale tentokrát je granát určen pro Josefa. Šrapnel zasáhl jeho hrud' a srdce. Josef je na místě mrtev. Byl jedinou obětí malého oddílu.

Jeho zasvěcení Matce Boží bylo zpečetěno smrtí. Jeho tělo bylo narychlo pohřbeno a nikdy nebylo nalezeno. Dnes se věří, že odpočívá v kostnici na hřbitově v Cambrai, kde je napsáno jeho jméno. Z 10 685 padlých německých vojáků je v Cambrai 7 939 pohřbeno v jednotlivých hrobech. Mezi nimi je 242 neznámých. Ve společném hrobě je pohřbeno 2 746 obětí.

Deník Josefa Englinga byl předán jeho rodině. Na hřbitově v Schönstattu mu byl postaven pomník a na místě jeho smrti ve Francii byl vztyčen kříž. V současné době probíhá v Římě proces blahorečení Josefa Englinga.

Převzato z: www.libermortuorum.pl
Zprac. P. Wojciech Zubkiewicz, SAC



Jen u Verdunu bylo vypáleno
40 až 60 milionů granátů.
Na fotografii prázdné
nábojnice.

NA APOŠTOLSKÝCH CESTÁCH



Loni jsem se vydala na pouť k Božímu milosrdenství do Slavkovic.

Žijeme s manželem, dětmi a jejich rodinami v naší plzeňské diecézi celých 30 let, máme ji rádi. Ohlédnou-li se za sebe, prožili jsme krásné období ve farnosti, spolčů, s podporou přátel i duchovních, máme za co děkovat, a co se nezdařilo, zase napravovat. Měla jsem přání podniknout pěší pouť k Božímu milosrdenství do Slavkovic, tak jsem si řekla, že by se zrovna hodilo vykonat pouť ke kulatému výročí diecéze. Do Slavkovic se poutníci pravidelně vydávají z různých míst naší vlasti, jen z Plzně zatím nikdo. V létě se poutníci setkají v kostele Božího milosrdenství při společném slavení, sdílení.

Trasa z Plzně je dlouhá, je to asi 300 km pro pěšího poutníka, a také jsem byla omezena různými povinnostmi, a tak jsem ji absolvovala na několik etap. Zavolala jsem P. Tomasze Kazaňského, poradatele poutí do Slavkovic, a světila jsem se mu se svým nápadem. Povzbudil mě, ať vyrazím, a ujis-

til o doprovázení modlitbou. Ať prý vyjdu bez obav, s odvahou a vírou v Boží milosrdenství, byť nemám na cestě nic zajištěno. Jednoho červnového dne jsem si sbalila batoh se spacákem, pláštěnkou a několika drobnostmi, obula tenisky a vyrazila do katedrály sv. Bartoloměje před Plzeňskou Madonu, abych si vyprosila její ochranu a Boží pomoc. Pokračovala jsem cestou kolem kostela u františkánů, odkud právě vycházel P. Petrašovský, který mi na cestu požehnal. Tak jsem vykoučila na Rokycany. Každý úsek cesty jsem skončila na vlakovém nádraží, abych příště navázala plynule další etapu.

Trasy vedly z Plzně přes Příbram, Kosovu Horu, Český Šternberk, Zruč n. Sázavou, Havlíčkův Brod a Vepřovou do Slavkovic.

Toto je výsledek:

1. etapa: Plzeň – Rokycany – Příbram (23. 6.–25. 6.)
2. etapa: Příbram – Kamýk n. Vltavou – Kosova Hora (13. 7.–16. 7.)
3. etapa: Kosova Hora – Chvojen, Konopiště, Benešov – Kosova Hora (29. 7.–30. 7.)
4. etapa: Benešov – Český Šternberk (10. 8. – 11. 8.)
5. etapa: Český Šternberk – Kácov, Zruč n. Sázavou – Ledeč n. Sázavou, Stvořidla, Světlá n. Sázavou (11. 9.–13. 9.)
6. etapa: Světlá n. Sázavou – Okrouhlice, Havlíčkův Brod – Pohled, Příbrav, Velká Losenice, Vepřová – Velká Losenice, Žďár n. Sázavou., Slavkovice (15. 9.–17. 9.)

Spala jsem různě podle situace. Pod širákem, ve stanu, v hotelu, v penzionu, v kláštere i na zámku.

Putovala jsem většinou sama, jednou mě provázeli moji vnuci, jindy zase řádová sestřička. Cesta dobře utíká, když se krajina mění, turistické cesty jsou značené a počasí přeje. Krásné je putování kolem Sázavy s výhledy do dále.



Problém nastal, když se mi vybil mobil zrovna v lesích, jako jsou ty brdské, hluboké a nekonečné. Vracet jsem se nechtěla, budu pokračovat dál, ale jak dlouho? Celý den bez mapy a civilizace, zrovna tady jsou turistické značky nejasné nebo chybí. Člověk živáčka nepotká. Naštěstí projel okolo cyklista, zastavil a divil se, co tady vlastně takhle sama dělám.

Kam jdu?

„Chci dojít do civilizace!“

Byl velmi ochotný, koukli jsme do mapy, směr byl správně. Popřáli jsme si šťastnou cestu, až jsem došla k rozcestí se šipkami, to je skvělé. Zanedlouho ovšem vidím dva divočáky, co mi jdou naproti. Sebrala jsem klacek a začala klepat a bouchat kolem sebe. Pomohlo to, divočáci pomalu odkráčeli z asfaltky a já obloukem mohla pokračovat dál. To jsem se zapotila!

Na pouti jsem potkávala samé ochotné lidi, snažili se poradit nejlepší cestu. Na oplátku jsem jim slíbila, že se za ně pomodlím. Byla jsem překvapená, že se nebránili, dokonce si přáli, abych myslela na náš národ, na dokončení studií či zdraví.

Zázitkem pro mě bylo setkání se sestřičkou Ludmilou z Kosovy Hory. Nabídla mi ubytování, ošetření bolavého kolene, jídlo a putovala se mnou jednu etapu. Sestřička cesty kolem svého působíště dobře znala, a tak jsme putovaly „zkratkami“ – přes pole, louky, kukuřici, obuté a bosé, v dešti či parnu, v tichu i modlitbě. Prostě báječné setkání.

Na doporučení známých jsem strávila jedno odpoledne u paní Helenky v Havlíčkově Brodě. Kromě prohlídky historického centra mi zajistila i odborného průvodce kostela. Na dalších dvou místech mi kněží domluvili nocleh v rodinách. Stále vzpomínám na takhle setkání s lidmi,

co mě přijali k sobě, nabídli svůj příbytek, někdy se sešla i širší rodina, rozdělili se o jídlo a věnovali mi čas. Zůstala jsem víc obohacena, než jsem sama mohla dát.

Ani zdravotní problémy se poutníkoví nevyhnou. Bolest kolene s omezením chůze nebo uklouznutí ve sprše a naražení boku mě vyřadilo na měsíc z další etapy. Mohla jsem pokračovat, až bolesti přestaly.

Najednou vidím ceduli.

„A už jsem tady. Slavkovice!“

Na návsi u rybníka nový moderní kostel. Nikde nikdo. Beru za kliku. Je otevřeno.

Hospodin se postaral i o takového nepatrného poutníka, jakým jsem byla já.

Předem jsem neměla zajištěné žádné ubytování ani stravování, vždy se vše poskládalo během cesty. Celá ta moje pěší pouť za plzeňskou diecézi se, myslím, loni vydáříla. V modlitbě s prosbami za Boží milosrdenství pro nás všechny.

Jak to tak bývá, putování se stává závislostí. Chtěla bych, jestli Pán dá, pouť zopakovat, tentokrát s úmyslem za zdar diecézní synody.

Vydej se i Ty s batohem na pěší pouť! Ráda bych cestu zahájila v pátek 19. 4. 2024 ve 14 hod. v katedrále s pozhledáním na cestu. Odtud se vydáme do Rokycan. Kontakt: strakova@bip.cz.

KNIHA MILOSRDENSTVÍ

KRUH VZÁJEMNÉ MODLITBY ZA BOŽÍ MILOSRDENSTVÍ

15 LET

Členové „KM“
(pokračování)

Marie



Laura Marie



Eva



Jana

- Do „KM“ je zapsaných 2142 členů (stav k 1. 11. 2023).
- Za všechny členy každý pátek sloužíme ve Slavkovicích mši svatou.
- Informace na tel. č.: 774 521 531.



Jiřina



Antonín



Veronika

- V „KM“ jsem od roku 2010. Boží pomoc cítím každý den. Teprve třeba zpětně si uvědomím, že v daném momentě Pán zasáhl, pomohl. Vše vystihuje „Ježíši, důvěřuji Ti!“ (Jana)
- Chtěla jsem se zapojit do společné modlitby za BM pro celý svět a všechny obyvatele země. (Mariána, důchodkyně)
- Co mně dává členství v „KM“? Dobrý pocit, že se za mě někdo modlí a že já svou každodenní modlitbou mohu také někomu pomoci. Pomáhá mi zvyšovat víru, že se mi bude dařit v různých činnostech, že mě někdo „nese“. (Zdeňka, katechetka)



■ 10.–12. 5. 2024 / Český Těšín

Lectio divina s modlícím se Ježíšem:
„Pane, nauč nás se modlit“

■ 19.–27. 8. 2024 / Vranov u Brna

Marek, Matouš, Lukáš, Jan

- individuální doprovázení
- hluboké mlčení

■ 10.–16. 11. 2024 / Vranov u Brna

Modlící se církev ve Skutcích apoštolů

Přihlášky a informace: www.lectiodivina.cz, lectiodivinacz@gmail.com



Pěší pouť k Božímu milosrdenství 20.–27. 7. 2024

Zveme na týdenní pěší putování
do Slavkovic, více info na www.pout.cz

*„Lidstvo nedojde pokoje, dokud se neobrátí
ke zdroji mého milosrdenství.“ (Den. 699)*

**Zveme vás do Slavkovic
u Nového Města na Moravě na**

SVÁTEK BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ V NEDĚLI 7. DUBNA 2024

Program:

- 10.30 Mše svatá**
(hlavní celebrant P. Max Kašparů)
- 14.45 Korunka k Božímu milosrdenství**
- 15.00 Hlavní mše svatá**
(hlavní celebrant Mons. Tadeáš Wojda, SAC,
diecézní biskup Gdaňska, Polsko)
- 18.30 Růženec**
- 19.00 Mše svatá za zemřelé členy
„Knihy milosrdenství“**
(slouží otcové pallotini)



K získání milosti úplného odpuštění vin a trestů, která je spojena se svátkem Božího milosrdenství, je nutné v den svátku přistoupit ke sv. přijímání. Svátost smíření nemusí být v den svátku, přesto v den svátku BM bude možné ve Slavkovicích přistoupit ke svátosti smíření od 9.00 do 19.00 hod.

Otcové pallotini, kontakt: 566 502 850, 774 521 531



NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1, tel.: 224 818 757

On-line knihkupectví: www.paulinky.cz, objednavky@paulinky.cz



■ Peter Scazzero

Emočně zdravá spiritualita

Nelze být duchovně zralý a zároveň emočně nezralý: k tomuto závěru autor dospěl díky zkušenostem se sebou samým i s lidmi, které se coby pastor komunitnické komunity pokoušel vést ke Kristu. Jeho služba i rodinný život byly poznamenány emoční nezralostí a vnitřní rozervaností. Podobně jako mnozí z nás přehlížel a potlačoval své emoce, vyhýbal se konfliktům a neuměl přijímat své limity. Špatně snášel ticho a samotu před Bohem, dokonce i svou duchovní službu používal jako únik z Boží přítomnosti.

• brož., 264 s., 295 Kč



■ Peter Scazzero

40 dní v Boží přítomnosti

Modlitební příručka pro každodenní setkání s Bohem volně navazuje na knihu *Emočně zdravá spiritualita*. Vede nás k tomu, abychom se po dobu 40 dnů aspoň dvakrát denně dokázali na chvíli zastavit a ztišit před Boží tváří.

• brož., 256 s., 299 Kč



■ Anna Mátiková FSP

Křížová cesta pro uspěchané

Tato křížová cesta chce dodat odvahu a chuť k modlitbě těm, kteří si na pobožnost křížové cesty se všemi náležitostmi z různých důvodů netroufají.

• brož., 40 s., 45 Kč

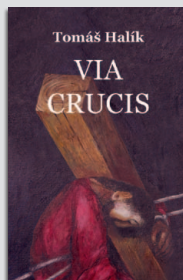


■ Angelo Scarano

Křížová cesta s apoštolem Pavlem

Netradiční křížová cesta připravená známým biblistou Angelem Scaranem, v níž se prolínají úryvky evangelií a listů sv. Pavla, čtenáři dovoluje nově objevit tajemství Kristova kříže.

• brož., 40 s., 89 Kč



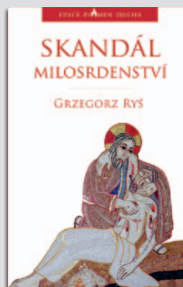
■ Tomáš Halík

Via crucis

Setkání s Ježíšem na křížové cestě našich životů a našich dějin.

Ježíš nás nezve na svou cestu kříže proto, abychom ho oplakávali, nýbrž abychom změnili své smýšlení a jednání. Chce nám odejmout srdce kamenná a dát nám srdce z masa, srdce skutečně lidská, schopná odvahy k lásce.

• brož., 64 s., 89 Kč



■ Grzegorz Rys

Skandál milosrdenství

Autor je vynikající znalec Božího slova i lidských srdcí, jeho texty i kázání působí jako živá voda. Není divu, že v Polsku oslovují tisíce lidí.

„Milosrdenství je velkým Božím tajemstvím a v očích lidí obrovským skandálem... Neklade si podmínky, nezná žádné hranice. Dává se zdarma.“

• brož., 168 s., 249 Kč



JAK OBJEDNAT „APOŠTOLA“?

Stačí nahlásit adresu, zaplatit dobrovolný příspěvek na náš účet a budete dostávat tento časopis po celý rok.

Konkrétní cena není určena.

Bůh vám zaplatí za každý příspěvek!

„Apoštol“ může být také dobrým dárkem pro vaše blízké – sdělte nám jejich adresu a my jim ho pošleme. Naše adresa:

**Společnost katolického apoštolátu
Jámy 71, 592 32 Jámy**

Číslo účtu: **35-6219210237/0100**

Náš časopis si můžete objednat také telefonicky nebo e-mailem.

tel.: 566 502 850, 774 521 531

e-mail: objednavky@apostol.cz

Objednací formulář na www.apostol.cz

„APOŠTOL“ JE ZÁVISLÝ
NA VAŠICH DARECH.
DĚKUJEME.

PALLOTINI

SPOLEČNOST KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU

Heslem sv. Vincence Pallottiho a pallotiniů jsou slova sv. Pavla:

**„Láska Kristova
nás žene.“**

Pokud bys chtěl společně s námi sloužit Pánu a lidem jako kněz nebo bratr pallotin, kontaktuj nás!

Otcové pallotini, Jámy 71, 592 32
tel. 733 741 850, 733 741 860
e-mail: mojepovolani@pallotini.cz



BOHOSLUŽBY

Poutní kostel Božího milosrdenství
a sv. sestry Faustyny ve Slavkovicích

Mše svatá:

- pátek 16.00
- sobota 17.00
- neděle 10.30, 17.00
- v rámci Nikodémovy noci 20.00

Svátoost smíření:

- každou sobotu a neděli od 14.00 do 17.00
- každou první a třetí sobotu v měsíci od 10.00 do 17.00 (Dny smíření)
- během Nikodémových nocí (od cca 20.30 do 23.00)

Adorace:

- první pátek 15.00–16.00
- ostatní pátky od cca 15.30 do 16.00
- během Nikodémovy noci od cca 20.30 do 23.00

Společná páteční modlitba

Korunky k BM (15.00):

- v kostele ve Slavkovicích
- nebo prostřednictvím Radia Proglas (kromě prvních pátků)

Křížová cesta (Via Crucis):

- mimo dobu postní – první pátek: 15.00–16.00
- v době postní – pátek, neděle: 15.00

Cesta Světla (Via Lucis):

- v době velikonoční – neděle: 16.00

Každoroční hlavní poutě:

- Svátek Božího milosrdenství (první neděle po Velikonocích)
- Poutí ke sv. Faustyně (neděle nejbližší 5. říjnu)

Mariánské první soboty v měsíci:

- 16.30 sv. růženec, 17.00 mše svatá, po mši sv. adorace s 15 min. meditací

Poutě o třetí sobotě v měsíci:

- 16.00 duchovní program
- 16.50 zamyšlení • 17.00 mše svatá

Každoroční týdenní pší poutí k Božímu milosrdenství:

- Obvykle poslední týden července (přesný termín na www.pout.cz)

Nikodémova noc:

- Obvykle čtvrtý čtvrtek měsíce (20.00 mše svatá, adorace do 23.00)



*Zdrávas, hlavo požehnaná, hrozným trnem věnčená a raněná,
zdrávas, hlavo nakloněná, zkrvácená, zsinálá a rozkrušená zlobou rouhavou!
Ty svatý nebes květe! Jak nyješ pod úpalem lidské nenávisti!
Buď pozdravena, věčná oběti! Ó ruce proražené hřeby, buďte velebeny!
Spása prší z vás na hříšný svět!*

(Julius Zeyer, Zahrada Mariánská)